Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0001-2

Quae est figura 1 literae:

Haec א, quae tribus lineis siue ductibus constat, quorum medius primum ducendus. Deinde qui a tergo insidet breuior & incurvatus, haud multum spiritui Graecorum absimilis. Denique inferior itidem incurvatus sed amplior, hoc modo. C.

Quam figuram secunda continet?

Hanc ב, quae itidem tribus lineis constat, quarum superior primitus, & huic adhaerens 2do pingitur uno quasi ductu, & tertio inferior quae est ceu basis, & posteriore parte aliquanto excrescit.

Quam in se 3 continet figuram?

Huiusmodi ג quae non pluribus quam priores ductibus constant. Pingitur sic, ut linea longior bis incurvata, seu fracta uno ductu absoluatur. Et deinde inferior V ad pedem duabus lineis adiungatur.

Pinge 4 figuram?

Huiusmodi ד, duabus tantum constat lineis rectis, quarum superior a leua ad dextram recte deductus, incipit alteram directe perpendiculatim scribendam.

Edisce 5 literae figuram?

Hanc ה quae duabus lineis absoluitur, & quidem prius ducenda est obliqua ד. Et altera posterius addi potest, velut unitas, vel J latinorum.

MS

Compendium
EBRÆÆ LINGVÆ EX GRAMMATICA IOHANNIS AVENARII desumptum.

VVITEBERGAE,
Excudebant Hæredes Iohannis Cratonis.

ANNO M. D. LXXXI.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0003-3

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
כ
ל
מ
נ
ס
ע
פ
צ
ק
ר
ש
ת

א Aleph compreſsio gutturis
ב Beth b (lenior.
ג Gimel g
ד Daleth d
ה He h aſpiratio tenuis
ו Vau v conſona
ז Zain z vt dſ
ח Heth h aſpiratio fortis
ט Teth t
י Iod i conſona
כ Caph c
ל Lamed l
מ Mem m
נ Nun n
ס Samech s
ע Ain compreſsio gutturis aſpe-
פ Pe p (rior
צ Zade z vt th
ק Quph q
ר Reſch r
ש Schin ſch
ת Thau th

Ex his quinq; in fine sic formantur.

מ in fine dictionis clauditur, vt ם

נ	in fine extendit caudam suam, vt	ן
צ		ץ
פ		ף
כ		ך

Literarum quarundam formas sic discerne.

ב Beth angulare, כ Caph curuum est. ד Daleth differt à ר Resch curuato, & à ך Caph finali, & à ו Vau adunco capite. ז Zain discernitur à ן Nun finali litera. ס Samech rotundum est, ם Mem quadrangulum.

Leguntur literæ à dextra ad sinistram per quinq; organa oris & diuiduntur.

gutturales	literæ sunt	4	אהחע
labiales		4	בומף
Palati		4	גיכק
linguæ		5	דטלנת
dentium		5	זסשרץ

ש ve-

שׁ vehementius ſibilat inſtar ſch germanicum.

שׂ cum puncto ad ſiniſtrum cornu eſt ſ ſimplex.

DE PVNCTIS *Vocalibus.*

Decem ſunt vocales, quæ cum א coniunctæ ſitum ſuum demonſtrant, vt.

Quinq; magnæ.

אָ Cametz a obliquum.
אֵ Zere, e rectum.
אִי hirec, i magnum.
אוֹ holem ω μέγα.
אוּ ſchurec u craſſum.

Quinq; paruæ.

אַ pathah a rectum.
אֶ ſægol æ obliquum.
אִ hirec paruum, i
ֳ hatephcametz ο μικρὸν.
אֻ Kibbutz ů gallicum.

Omnis vocalis legitur poſt

consonantem ,́ cui subijcitur, vt
יוֹנָתָן Ionathan.

Holem scribitur cum ו &
absque eo, ac idem est, vt יוֹסֵף &
יֹסֵף Ioseph.

Magnæ vocales absoluunt
syllabam, & non combinant sibi
sequentem literam, nisi in fine di-
ctionis, vt מִיכָאֵל Michael.

Paruæ semper ad se corripi-
unt sequentem literam הִשְׁלַכְתֶּם
huschlachtem.

Sægol & pathah sunt ancipi-
tes, nam cum accentu produ-
cuntur, vt אֶרֶץ כְּנַעַן eretz Cánaan.

DE PVNCTO
Scheuâ.

אְ Scheua non numeratur
inter decem vocales, quia vocem
articulatam non habet, sed est
mutum connectens literam, sub
qua ponitur, ad precedentem syl-
labam, vt

אבר

אַבְרָהָם Abraham מִרְיָם Miriam.
Mouetur autem ſub literis inconnexilibus muſsitans a,vel e, vel o breuiſsimum, videlicet.

1. A principio dictionis, vt זְפָאֵל zaphael.
2. In medio poſt aliud ſcheua, vt מָרְדְּכַי Mordechai.
3. Et ſub litera dageſſata, vt שִׁכְּלָה ſchiccela.
4. Legitur quoq; poſt magnam vocalem, vt פִּינְחָס Pinehas. Excipitur illa quæ habet accentum grammaticum, vt קַדְמָה kedmah.

Sub litteris gutturalibus ſcheua mobile componitur cum aliqua voce parua, quam ſolet muſſitare,& vocatur.

ֲ hatephpathah a אַהֲרֹן Aharon.
ֱ hatephſægol e raptum אֱנוֹשׁ Enoſch.
ֳ hatephcametz o נָעֳמִי naomi.

מְדַבְּרִים : ו & י interpositæ radicalibus sunt seruiles literæ, vt גָּדוֹל צַדִּיק &c.

Literæ seruiles cognoscuntur ex superabundantia, significatione & punctatione. Si enim radici tres literas essentiales habenti superadditur aliqua ex seruilibus, certè hæc redundans non potest esse radicalis, sed est seruilis, vt בִּדְבָרוֹ in verbo eius.

De literis à fronte seruilibus.

מִ est initialis litera præpositionis integræ מִן, à, de, ex &c. In compositione semper abscondit suum Nun per dages, vt מִדֶּרֶךְ:

Si sequens litera fuerit indagessabilis, transfertur dages ad hirec præcedens, & fit .. vt מֵרָחוֹק sic מֵאֶרֶץ &c.

שֶׁ est media litera pronominis relatiui אֲשֶׁר, item coniun-

ctio

ctio quod in compositione adfert sequenti literæ dages pro defectu ר vt שֶׁשָּׁם : si dages non habuerit locum, omittitur שֶׁהִכָּה &c.

הַ est initialis litera articuli demonstratiui הָא qui in compositione abscondit א per dages, vt הַדָּבָר : Ante dages autem rectius præmittitur vocalis _ quæ etiam retinetur ante aspiratas literas, vt הַחֶרֶב sic הַהֶרֶג. Ante reliquas gutturales & ר habet ‑ vt הָאִישׁ sic הָרְשָׁעִים. Porro ante gutturales cametzatas habet ∵ vt הֶחָכָם sic הֶהָרִים &c.

הֲ est interrogatiuum cum hatephpatha הֲלֹא an non? Ante literam scheuatam, aut gutturalem scribitur _ simplex, vt הַיְסֻפַּר an numerabitur? הַאֹכַל num comedam? Porro sequente gutturali cametzata mutat ה suam vocalem in sægol, instar demonstrati-

ui, vt הֶאָסַף an contraxit ? de ה indice coniugationis hiphil infra dicetur.

Octo literæ seruiles וְכְלֵב אֵיתָן punctantur voce ministeriali, hoc est ſcheuâ, vt

וְ est coniunctio, &, ac, atq; &c.

כְּ Aduerbium ſimilitudinis, ſicut, quaſi &c.

ל Datiui articulus eſt, item pro אֶל id eſt ad &c.

ב Præpoſitio in, per, &c.

Literæ אֵיתָן futuro præponuntur, eiſq; naturaliter conuenit ſcheuâ, quod tamen ſæpiſsime in alia puncta tranſire cogitur, vt iam ſequitur.

De tranſmigratione Scheua in alia puncta.

1. Quando duo ſcheua à principio dictionis concurrunt, prius tranſit in hirec paruum, vt בִּגְבוּל.

Ex-

Excipitur ו quod ante ſcheua, aut literas בומף habet ſchurec, vt וּגְבוּל: וּפֶּה:

2. Si literæ י contigerit ſcheua mutum, rectius quieſcit, & ſine puncto ſcribitur, vt לִישׁוּעָה & non לְיִשׁוּעָה &c.

3. Gutturales literæ punctant ſe & præcedentem ſcheuandam, vt וַאֲדֹנָי ſic לֶאֱלֹהִים Et per craſin וַאדֹנָי ſic לֵאלֹהִים &c.

4. Ante ſyllabam accentuatam plerunque mutatur ְ in ָ vt לָבֶטַח ſic לְדֹר וָדֹר:

5. Scheua ante gutturales camezatas ſæpe tranſit in ֶ vt לֶחָצִיר ſic לֶעָפָר &c.

6. Literæ כלב ſcheuatæ non raro expungunt poſt ſe ה demonſtratiuum, eiuſque vocalem ſibi vendicant, vt בַּדָּבָר pro בְּהַדָּבָר: ſic לָרָשָׁע pro לְהָרָשָׁע & בֶּחָרִישׁ pro בְּהֶחָרִישׁ &c.

De affixis.

Literæ à tergo ſeruiles, quæ conſtituunt affixa Pronominum, ſic punctantur.

Octo ſunt ſingularis numeri, vt

1. perſ.	2. perſ.	3. perſonæ.	
י נִי	ךָ	הוּ ו	Maſcul.
	ךְ	הָ הּ	Fœmini.

Septem ſunt pluralis numeri.

נוּ	כֶם	הֶם ם	Maſcul.
	כֶן	הֶן ן	Fœmini.

Affixa grauia ſunt כֶם כֶן הֶם הֶן.

נ Epentheticum ſæpe ponitur ante affixum הוּ & הָ ſcribiturque נּוּ & נָּה:

ךָ aliquando accipit ה paragog: vt כַּפְּכָה

ךְ interdum habet י paragog: vt עֲוֹנֵכִי

ם ſæpe ſcribitur cum וּ paragog: vt הֲרִיחֵמוֹ

Omnia affixa ſunt demon-

ſtra-

ſtratiua, & conſtituunt tantũ obliquos caſus, vt in genitiuo exponuntur cum nominibus iuncta, hinc דְּבָרוֹ verbum eius.

Cum verbis actiuis conſtructa, ſunt accuſatiui, vt כַּלְאֵם prohibe eos &c.

De Pronominibus Abſolutis.

Pronomina quæ abſolutè ſcribuntur, mutuantur obliquos ab affixis, quæ hîc adſcribi tempeſtiuum eſt.

אֲנִי communis generis ſic declinatur.

Pluraliter	Singulariter	
נַחְנוּ אֲנַחְנוּ	אָנֹכִי אֲנִי	Nom.
שֶׁלָּנוּ	שֶׁלִּי	Genit.
לָנוּ	לִי	Dati.
אוֹתָנוּ	אוֹתִי	Accu.
מִמֶּנּוּ	מִנִּי מִמֶּנִּי	Ablat.

מ cum affixo י eſt Datiuus, & præcedente שֶׁ fit genitiuus.

אֵת articulus accusatiuus cum affixo leni mutat zere in holem, vt אֹתִי :

מִן compositum cum affixo י abscondit suum נ per dages, & vt hoc signari possit, accersitur נ epentheticum, vt מִנִּי & מֶנִּי

At cum affixis נִי & נוּ geminatur מ, vt in illo notetur dages pro defectu נ præpositionis, Et posterius dages est loco נ epenthetici, vt מִמֶּנִּי &c.

Pronomen Secundæ personæ.

Fœmininum	Masculinum.	
אַתְּ	אַתָּה אַתָּ	Tu
שֶׁלָּךְ	שֶׁלְּךָ	tui
לָךְ	לְךָ	tibi
אוֹתָךְ	אֹתְךָ	te
אַתְּ	אַתָּה	ò tu
מִמֵּךְ	מִמְּךָ	à te

Et pluraliter.

אַתֶּם אַתֵּן vos

שֶׁלָּכֶן	שֶׁלָּכֶם	veſtrum
לָכֵן	לָכֶם	vobis
אֶתְכֶן	אֶתְכֶם	vos
אַתֵּן	אַתֶּם	ò vos
מִכֶּן	מִכֶּם	à vobis

ה paragog ſæpe additur affi-xo ךָ vt לְכָה item fæmininis plu-ralibus,vt אַתֵּנָה : לָכֶנָה : י parag: ad-ditur affixo ךְ vt לָכִי

אֵת cum affixo graui habet ‥ alias holem.

מן in compoſitione abſcondit ן per dages,quando autem vocalis ponitur inter præpoſitionem ב affixum, duplicatur מ ad excipi-endam iſtam vocem.

Pronomen tertiæ perſonæ.

fæminin.	Maſculin.	
הִיא	הוּא	ille
שֶׁלָּהּ	שֶׁלּוֹ	illius
לָהּ	לוֹ	illi
אוֹתָהּ	אֹתוֹ	illum
מִמֶּנָּה	מִמֶּנּוּ	ab illo

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0017-1

Et pluraliter.

הֵן הֵנָּה	הֵם הֵמָּה	illi
שֶׁלָּהֶן.	שֶׁלָּהֶם	illorum
לָהֶן לָהֶנָּה	לָהֶם לָמוֹ	illis
אֶתְהֶן אוֹתָן	אֶתְהֶם אוֹתָם	illos
מֵהֶן מֵהֵנָּה	מֵהֶם מֵהֵמָּה	ab illis.

In ablatiuo ante affixum נוּ et נָּה ſemper pręcedit ſægol,quod vt poſsit ſcribi duplicatur מ vt מִמֶּנּוּ ab illo.

Datiuus & accuſatiuus pluralis à duplici forma affixorum conſtituitur, vt לָהֶם et לָמוֹ illis,vbi ו eſt paragogicum, ſicut & ה in הֵמָּה &c.

זֶה iſte vel is, in fœminino זֹה & זאת pluraliter זוּ communis generis eſt, & declinatur inſtar nominis.

Sic אֲשֶׁר relatiuum vtriuſq; generis & numeri declinatur vt nomen præpoſitis tantum literis caſu-

casualibus. Et notandum quod hoc pronomen absq; literis seruilibus scriptum, sæpe nullius casus est, sed tantummodo sequens affixum reddit relatiuum, vt Ps. 1. כַּמֹּוץ אֲשֶׁר תִּדְּפֶנּוּ רוּחַ id est, sicut palea quam propellit ventus, vbi אֲשֶׁר nihil significat, nisi quod affixum נּוּ reddat relatiuum, alias demonstratiuum, sic quoq; Psal. 26. אֲשֶׁר בִּידֵיהֶם. in quorum manib.

Porro literas à fine seruiles, quæ constituunt personas verborum, terminationes generis & numeri, potissimum in verbis & eorum coniugationibus cognosces, ad quas nunc properamus, vbi simul radicales discutere conuenit.

Denominatio nominum radicalium.

A tribus literis paradigmatis פָּעַל denominantur omnes radicales, vt

ו in fine dictionis cum præcedente cametz vel zere, vel hirec magno constituit diphthongum, vt עֵשָׂו Esau, כִּסְלֵו kisleu, זִיו ziu.

י in fine dictionis cum antecedente holem, schurec, pathah, seu cametz contrahitur in diphthongum, vt גּוֹי goi, תָּלוּי thalui, סִינַי Sinai, אֲדֹנָי Adonai.

Similiter Iod in medio dictionis habens scheua mutum coalescit cum præcedente ַ vel ָ in diphthongum, vt לַיְלָה & לָיְלָה laila, dissyllabum est.

De literis quiescentibus.

Quatuor literæ אהוי carentes sub & post se vocali, quiescunt in antecedente vocali longa, vt רָאמוֹת Ramoth, שִׁילֹה schilo, רוּת Ruth, אֵיפָה Epha.

הּ habens punctum in ven-

tre ſuo eſt מַפִּיק id eſt, pronunciatiua, & conatu quodam effertur, vt קוֹלָהּ kolah.

De Dages.

Dages eſt punctulus in ventre literarum, vt גַּדִּי gaddi. Et modo leuius, modo fortius corroborat literam.

Dages leue à principio dictionis, vel poſt ſcheua mutum imprimitur ſex literis בְּגַד-כְּפַת eaſq; pauliſper intendit, vt גֻּלְגָּלְתּוֹ gulgaltho. Carentes autem punctulo dages enunciantur רָפוֹת i. remiſsiores, ceu aſpiratione ſubiuncta, vt בָּבֶל Bafel. גּוֹג Gogh. דָּוִיד dauidh. כּוֹכָב Cochaf. פּוֹטִיפָר potiphar. תֹּפֶת tophet, quidam legunt tophes.

Dages fortè ſcribitur in medio dictionis poſt vocalem paruam, & aliquando poſt magnam accentuatam, habetq; locum in omni-

mnibus literis præter gutturales & reſch, atque fortius grauat literam cui imprimitur, inſtar duplicatæ, vt הַפִּנָּה happinna. גֹּלּוּ gollu. וּ ſchurec vocalis facile diſcernitur à vau dageſſata, vt צִוּוּ ziſſu.

De Pauſis & Accentibus.

: Soph paſuc ad vltimam literam integræ periodi ſcribitur, vt: יֵשֵׁב׃ Pſal. 1.

Reliquæ pauſæ ſimul ſunt accentus, vt.

ֽ ſiluc	infra literam ſcribitur vt:	יָשָֽׁב׃
֑ Athnach		עָמָ֑ד
֖ Tiphcha		אֱלָ֖יו
֮ Zarca	ſupra literam ponitur, vt	הָלַ֮ךְ
֗ Refia		הָאִ֗ישׁ
֔ Zakeph		מַבְדִּ֔יל
֕ Zakeph maior		לִשְׁמ֕ר

Officium pauſarum duplex.

1. Conſtituit periodos, cola & commata. 2. mu-

2. Mutat ſcheua in ָ vel ֵ vel holem, vt

מָרְדוּ	punctatur in pauſa	מָרָדוּ
חָסְרוּ		חָסֵרוּ
יִשְׁכְּנוּ		יִשְׁכֹּנוּ :

Scheua ante ךְ habens pauſam tranſit in ſægol, vt דְּבָרֶךָ

Perſæpe atiam ַ & ֶ migrat in ָ vt:

שָׂרַק	ſcribitur in pauſa	שָׂרָק
טָרֶף		טָרָף

De Maccaph.

Maccaph eſt lineola ſubunionis, quæ duas vel tres dictiones ſub vno ſpiritu & accentu tanquam compoſitum vocabulum contrahit, vt מַלְכִּי־צֶדֶק Malchizedec, עַל־פַּלְגֵי־מָיִם Alpalgemaim, Et notandum quod accentus conſtet duplici charactere, altero ſupra literam, & altero infra literam, ſed in duplici ſyllaba, ſiue in vna

vna, siue in duabus dictionibus copulatis per Maccaph. Et post siluc maximam habet vim distinguendi, eiusq; vsus est in psalmis. &c.

Officium Maccaph est duplex, & contrarium pausis.

1. Copulat dictiones coniungendas.

2. Mutat _ .. & holem in suam paruam, vt:

עַל אֵת עֲבֹר	cum maccaph punctatur	עַל־צִיּוֹן אֶת־יְהוָה יַעֲבָר־תִּי

Vocales autem magnæ comprehendentes literam quiescentem, sunt immutabiles, vt אֶמְצָא־חֵן Ruth. 1.

De Orthographia.

1. Omni literę in fine dictionis non punctatæ subintelligunt scheua mutum, vt פָּעַל nec scribitur

tur nisi tantum sub ך finali, vt דֶּרֶךְ:

2. Gutturales litteræ gaudent voce pathah, quam in fine sibi subijciunt, si eadem vel cametz non præcessit, vt יֵשׁוּעַ מָשִׁיחַ אֱלוֹהַּ &c.

Ante vltimam gutturalem rectius est ַ pro ֶ vt בֶּטַח & non בֶּטֶח:

Penultimæ gutturali pro gemino sægol ponitur geminum ַ vt נַעַר & non נֶעֶר:

Pro scheua simplici tribuitur gutturalibus compositum, vt חֲזַק וֶאֱמַץ &c.

3. Literæ אֶהֱוִי non capiunt scheua mutum, sed citius quiescunt, vt:

א in medio & fine quiescit in qualibet magna vocali præcedente, vt בְּרֵאשִׁית בָּרָא sic רִאשׁוֹן, item

tem מָצוֹא מָצוּא: Aliquando in ֵ aut ֶ vt מְלָאכֶת, item לִקְרַאת &c.

ה quieſcit tantum in fine dictionis, & habet ante ſe ָ vel ֵ vel holem & non raro ſægol, vt רוֹעֶה & גָּלָה גִּלָּה הִגְלָה ſic הָגְלָה:

ו & י quieſcendo liqueſcunt in ſuas vocales, quas conſtituunt, vt שׁוּב לָדִין:

Aliquando י in ֵ aut ֶ quieſcit, vt יֵיקַר ſic רְאֶינָה & implicitè יֵקַר &c.

Nonnunquam litteræ quieſcentes inter ſe commutantur, vt נְסָה pro נְשָׂה.

Sæpè quoque repulſam patitur ה cum ſcheua mobili præcedente, vt pro יְהוֹנָתָן inuenies non raro יוֹנָתָן &c.

4. Dages forte interdum naſcitur ex reſolutione magnæ vocalis in ſuam paruam, vt מִשְׁגַּבִּי pro מִשְׂגָּבִי ſic סִגִּים pro סִיגִים &

יְרֻשָּׁה vſurpatur pro יְרוּשָּׁה &c.

Et contra, ſi dages fuerit imprimendum literis אהחער : transfertur illud ad præcedentem vocalem paruam, & fit magna, vt pro inuſitato בִּרֵּךְ vſurpatur בֵּרֵךְ &c.

De Ethymologia.

Radicales literæ ſunt vndecim, vt חָט סֵפֶר גֶּזַע צֶרֶק & hæ ad ſubſtantiam radicis ſemper pertinēt. Quodlibet enim thema ſeu radix apud Ebręos tribus duntaxat conſtat literis, eaſq; radicales ſeu eſſentiales appellamus, vt דָּבָר &c.

Reliquæ vndecim וְכָלֵב אֵיתָן מֹשֶׁה aliquando ſunt radicales, & aliquando ſeruiles, vt quando paſsionibus grammaticis inſeruientes nihil faciunt ad conſtitutionem radicis, dicuntur ſeruiles, & cum alijs radicibus aut à fronte, aut à tergo componuntur, vt

כרב

Prima	cuiusq; radicis vocatur	פ	vel	Pepoal
secunda		ע		ainpoal
tertia		ל		lamedpoal.

Partes orationis sunt tres:

1. Verbum quod & Participia includit. 2. Nomen. 3. dictio consignificatiua, vt sunt omnes partes indeclinabiles.

DE VERBO.

Triplicia sunt verba apud Ebræos, vt perfecta, quiescentia & defectiua.

Verba perfecta habent tres literas radicales, quarum nulla vnquam inter coniugandum quiescit, nec deficit. De quiescentibus & defectiuis infra dicetur.

Omnia verba coniugantur per tempora & modos, quæ Ebræi vocant sex operationes, habentque tres personas, duo genera du-

ra, duos numeros, quatuor coniugationes, & significationes, vt sequitur.

De prima coniugatione.

Prima coniugatio sub pepoal habet primam vocalem ָ, & sub pepoal est ַ prima vox parua, hinc à punctis vocatur פָּעַל: rarius ainpaal habet vel holem, vt חָפֵץ sic קָטֹן:

A significatione dicitur hæc coniugatio קַל id est, leuis, nam continet verba leuia id est, neutra & horum media radicalis caret dages forti, vt שָׁכַן sic רָשֵׁן &c.

Si quæ sunt actiua, leuius hîc significant quàm in sequentibus coniugationibus, vt שָׁבַר.

Præteritum.

Mas.

Fœminin.	Masculin.
פָּקְדָה	פָּקַד
פָּקַדְתְּ	פָּקַדְתָּ
	פָּקַדְתִּי

Et pluraliter.

	פָּקְדוּ
פְּקַדְתֶּן	פְּקַדְתֶּם
	פָּקַדְנוּ

Præsens.

Fœmin.	Masculin.
פֹּקְדָה פֹּקֶדֶת	פֹּקֵד
פֹּקְדוֹת	פֹּקְדִים

Paul.

פְּקוּדָה	פָּקוּד
פְּקוּדוֹת	פְּקוּדִים

Infinitiuus.

פָּקוֹד & פְּקוֹד

בִּפְקוֹד, כִּפְקוֹד, לִפְקוֹד, מִפְּקוֹד

Imperatiuus.

פִּקְדִי	פְּקוֹד
פְּק נָּה	פִּקְדוּ

Futurum.

אֶפְקֹד,

תפק

תִּפְקֹד, תִּפְקְדִי
יִפְקוֹד תִּפְקֹד

Et Pluraliter.

נִפְקֹד
תִּפְקְדוּ תִּפְקֹדְנָה
יִפְקְדוּ תִּפְקֹדְנָה

Appendix de Præterito.

A tertia perſona præteriti maſculini, quæ eſt nuda radix, formantur primæ et ſecundę perſonæ, vt,

אַתָּה	habet terminationem pronominis.	פָּקַדְתָּ
אַתְּ		פָּקַדְתְּ
אַתֶּם		פְּקַדְתֶּם
אַתֶּן		פְּקַדְתֶּן
אֲנִי		פָּקַדְתִּי
נַחְנוּ		פָּקַדְנוּ

ו eſt terminatio pluralis vtriusq; generis זו.

ה fœminina terminatio 3. perſonæ ſingularis.

Pe-

Pepoal in ſecundis perſonis pluralibus alleuiat ſuum ָ in ַ vt שְׁמַעְתֶּם &c.

Ainpoal in præteritis & ſecundis perſonis ſemper habet ַ, excipiuntur deſinentia in holem, vt קָטֹנְתִּי &c. Et lamedpoal notatur ſcheua muto, etiamſi præcedat vocalis magna, vt קָרַעתְּ: At in ſecunda perſona fœminini eſt ַ ſub gutturali vt שָׁכַחַתְּ &c.

Vocales ַ ֵ & holem ſub ainpoal alleuantur in ſcheua, quotieſcunq; tertiam radicalem immediatè ſequitur vna ex literis ſeruilibus הוי, vt פָּקְדוּ ſic רָעֲבוּ &c.

Præſens à punctis vocatur פּוֹעֵל, eſtq; participium, cui pronomina ſeparatim adduntur, vt

אֲנִי		נַחְנוּ	
אַתָּה	פּוֹקֵד	אַתֶּם	פּוֹקְדִים
הוּא		הֵם	

Quæ in themate poſteriorem voca-

vocalem habent zere vel holem, non formant ex ſe participia, ſed illorum loco vtimur nominib. vt חֲפֵצִים volentes, ſic יְכֹלִים potentes.

Participijs & nominibus fæmininis adduntur pronomina fæminina, vt הִיא חֲפֵצָה &c.

Paul comprehendit præſens actiuum cum præterito paſsiuo, idcirco punctatur voce actiua ַ & ſimul ו paſsiua, vbi tamen magis conſideratur actio quàm eius paſsio, vt כְּעֵץ שָׁתוּל ſic קֶבֶר פָּתוּחַ: huic tempori etiam adduntur pronomina ſeparatim. In verbis autē neutris deſideratur hoc tempus.

Infinitiuus abſolutè, vel cum verbo eiuſdem radicis poſitus, habet ſub pepoal ַ, alias ָ, & ſub ainpoal ſemper eſt holem, niſi in pleriſq; neutris eſt ַ pro holē, vt לִשְׁכַּב literę ſeruiles בלכ habent punctū ſeruile, vt eſt ְ, quod āte aliud ְ migrat in hirec punctum. Im-

Imperatiuus imitatur puncta infinitiui constructi, Et in plerisque neutris est pathah pro holem, vt חֲזַק וֶאֱמַץ : Et sic etiam in actiuis habentibus vltimam seu penultimam gutturalem, vt שְׁלַח sic גְּעַר : פִּקְדִי habet literam paragogicam. פְּקֹדְנָה אַתְּי habet terminationem pronomi: אַתֵּנָה : ו est nota pluralis numeri ex נו.

Alleuiatur autem tam holem quàm pathah in scheua, vbi tertiam radicis sequitur vna ex literis seruilibus והוי Et duobus scheua concurrentibus prius transit in hirec, vt פִּקְדוּ sic quoque שִׁמְעָה vbi ה est paragogicum.

Futuro præponuntur literæ אֵיתָן, quæ punctum suum seruile ante aliud scheua mutant in hirec, vt.

אֶפְקֹד	habet initium	אֲנִי
נִפְקֹד	pronominis	נַחְנוּ
תִּפְקֹד		

תִּפְקֹד habet mediam literam ex אַתָּה , י à fronte eſt nota tertiæ perſonæ maſculini.

In literis radicalibus eſt eadem punctatio, vt de infinitiuo dictum eſt, hinc יִשְׁכַּב ſic quoque אֶלְחַם & תִּזְרַע :

ה parago. primis perſonis additur, אֶשְׁמְעָה :

ן perſonis in vocalem exeuntibus vt יִשְׁמְעוּן.

De Vau conuerſiuo.

ו Coniunctio mutat præteritum in futuri ſignificationem, vtDeut. 31. וְאָכַל וְשָׂבַע וְדָשֵׁן וּפָנָה &c. vbi vero aliud præteritum pręceſſerit, non mutatur tempus, vt מִי פָּעַל וְעָשָׂה.

Vau conuerſiuũ futuro prępoſitum habet pathah ſequente dages, & conuertit illud in præt. וַיִּקְרָא , ſic וַיְדַבֵּר item לְשֹׁה וָאֶחָ

Prima coniugatio paſsiua à forma dicitur נִפְעַל, ſuſcipit enim à fronte נ ex radice נִין id eſt, proles, hinc etiam reſpectu ſuæ actiuæ parentis vocatur proles, vt: נִמְלַץ ſic נֶחֱלַשׁ :

Verba niphal habent paſsionem à ſeipſis, & non ab alio agente, vt Pſal. 51. נִשְׁבָּרָה לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ

Pauca ab alio agente patiuntur, ſed leuius quàm in ſequentibus paſsiuis coniugationibus, vt נֶהֱרַג &c.

Præteritum Niphal.

נִפְקְדָה	נִפְקַד
נִפְקַדְתְּ	נִפְקַדְתָּ
	נִפְקַדְתִּי

Et pluraliter.

	נִפְקְדוּ
נִפְקַדְתֶּן	נִפְקַדְתֶּם
	נִפְקַדְנוּ

Præ-

Præſens.

נִפְקָד נִפְקָדָה נִפְקֶדֶת

נִפְקָדִים נִפְקָדוֹת

Paul non eſt in verbis paſsiuis.

Infinitiuus.

הִפָּקֵד בְּהִפָּקֵד כְּהִפָּקֵד לְהִפָּקֵד &c.

Imperatiuus.

הִפָּקֵד הִפָּקְדִי

הִפָּקְדוּ הִפָּקֵדְנָה

Futurum.

אֶפָּקֵד vel אִפָּקֵד

תִּפָּקֵד תִּפָּקְדִי

יִפָּקֵד תִּפָּקֵד

Et pluraliter.

נִפָּקֵד

תִּפָּקְדוּ תִּפָּקֵדְנָה

יִפָּקְדוּ תִּפָּקֵדְנָה

Infinitiuus & Imperatiuus abſcondunt נ per dages, ad quod fortificandum præmittitur ה vt הִשָּׁמֵר, & per contractionem dages

הֵאָנַח. In verbis paſsionem capientibus de manu alterius non extat imperatiuus.

Futurum ſub literis אֵיתָן habet hirec, & nonnunquam ſub א eſt ֲ , vt אִמָּלֵט & אֶמָּלְטָה : pro .. eſt aliquando – vt וַיֵּרָדֵם &c.

De ſecunda coniugatione.

Secunda coniugatio vocatur פִּעֵל, nam pepoal notatur hirec paruo, & ainpoal dageſſatur habendo zere, vt לִמֵּד : Si media fuerit indageſſabilis ſcribitur ſub vtraq; litera vocalis ſecunda, vt: גֵּרֵשׁ : Nonnunquam manet hirec ante gutturalem mediam, vt לִחֵךְ Eſt interdum ſub ainpoal zere pro – vt שִׁקֵּץ ſic אֵרַר &c.

Significatio eius eſt grauior quàm in Kal, Nam quæ in Kal ſunt neutra, hîc fiunt actiua, vt: דִּשֵּׁן. Et quæ in Kal ſunt actiua fiunt

fiunt hîc frequentatiua vt שִׁבֵּר.Sic & quædam neutra, vt צִמַּח

Præteritum Piel.

פִּקֵּד פִּקְּדָה

פִּקַּדְתָּ פִּקַּדְתְּ

פִּקַּדְתִּי

Et Pluraliter

פִּקְּדוּ

פִּקַּדְתֶּם פִּקַּדְתֶּן

פִּקַּדְנוּ

Præsens.

מְפַקֵּד מְפַקְּדָה מְפַקֶּדֶת

מְפַקְּדִים מְפַקְּדוֹת

Paul.

מְפֻקָּד מְפֻקָּדָה מְפֻקֶּדֶת

מְפֻקָּדִים מְפֻקָּדוֹת

Infinitiuus.

פַּקֵּד vel פַּקַּד בְּפַקֵּד כְּפַקֵּד לְפַקֵּד

Imperatiuus.

פַּקֵּד פַּקְּדִי

פַּקְּדוּ פַּקֵּדְנָה

Futurum.

אֲפַקֵּד

תְּפַקֵּד   תְּפַקְּדִי

יְפַקֵּד   תְּפַקֵּד

Et Pluraliter.

נְפַקֵּד

תְּפַקְּדוּ   תְּפַקֵּדְנָה

יְפַקְּדוּ   תְּפַקֵּדְנָה

Paul ſit ex מְ indice præſentis actiui, & ex vocali paſsiua ◌ֻ vel ◌ֳ vt מְאָדָּם &c.

Paſsiua coniugatio ſecunda.

Vox paſsiua, vt eſt ◌ֻ ſeu ◌ֳ ſubijcitur 1. radicali in hac coniugatione paſsiua, vnde etiam vocatur פֻּעַל, & ſecunda litera habet ◌ַ, vt שֻׁדַּד et שֻׁדַּד Quod ſi media fuerit ר aut gutturalis, cōtrahitur dages ad vocalem præcedentem & ex ea ſit eius magna holem ſeu ſchurec, vt חֹרַב ſic מוּעַר frequentius autē manet ◌ֻ ante gutturalem, vt רֻחַץ:

Hæc verba paſsiua propter dages habent paſsionem grauio-

rem

rem, videlicet ab alio illatam, vt קְבַר sic שְׁפַּךְ :

Præteritum Pual.

פֻּקַּד   פֻּקְּדָה.
פֻּקַּדְתָּ   פֻּקַּדְתְּ
פֻּקַּדְתִּי

Et pluraliter.

פֻּקְּדוּ
פֻּקַּדְתֶּם   פֻּקַּדְתֶּן
פֻּקַּדְנוּ

Præsens.

פֻּקָּד   פֻּקָּדָה פֻּקֶּדֶת
פֻּקָּדִים   פֻּקָּדוֹת

Infinitiuus.

פֻּקּוֹד vel פֻּקַּד בְּפֻקַּד &c.

Futurum.

אֲפֻקַּד
תְּפֻקַּד   תְּפֻקְּדִי
יְפֻקַּד   תְּפֻקַּד

Et pluraliter.

נְפֻקַּד
תְּפֻקְּדוּ   תְּפֻקַּדְנָה
יְפֻקְּדוּ   תְּפֻקַּדְנָה

Imperatiuus in hac paſsiua forma non extat, natura enim repugnat, vt etiam latine non dicatur, confringere tu ab alio. Item ſciendum quod à verbis neutris huius coniugationis non formentur paſsiua.

De tertia coniugatione.

Tertia coniugatio actiua dicitur הִפְעִיל, nam ſibi præponit ה cum tertio puncto paruo, deſinitque in tertiam vocalem magnam vt הִשְׁכִּין: Pepoal gutturalis habebit ֱ vt הֶעֱמִיר: Et ſicut ה præmittitur, ita quoque ante radicis ſignificationem præponitur cauſa efficiens ob quam verba neutra in Kal, fiunt hîc tranſitiua, vt הִשְׂמִיחַ fecit lætari. Ex verbis autem actiuis redditur hiphil bis tranſitiuum, vt הִשְׁבִּיר fecit frangere.

Præteritum.

הִפְקִיד הִפְקִידָה

הִפְקַדְתָּ הִפְקַדְתְּ

הִפְקַדְתִּי

Et pluraliter.

הִפְקִידוּ

הִפְקַדְתֶּם הִפְקַדְתֶּן

הִפְקַדְנוּ

Præſens.

מַפְקִיד מַפְקִידָה מַפְקֶדֶת

מַפְקִידִים מַפְקִידוֹת

Præt. cum præſ.

מָפְקָד מָפְקָדָה מָפְקֶדֶת

מָפְקָדִים מָפְקָדוֹת

Infinitiuus.

הַפְקֵד & הַפְקִיד

בְּהַפְקִיד כְּהַפְקִיד לְהַפְקִיד מֵהַפְקִיד

Imperatiuus.

הַפְקֵד הַפְקִידִי

הַפְקִידוּ הַפְקֵדְנָה

Futurum.

אַפְקִיד

תַּפְקִיד תַּפְקִידִי

יַפְקִיד תַּפְקִיד

Et pluraliter.

נַפְקִיד

תַּפְקִידוּ תַּפְקֵדְנָה

יַפְקִידוּ תַּפְקֵדְנָה

Paul fit ex מ præſentis actiui, & ex vocali paſsiua ֳ ſeu ֻ vt מְרֻבָּק : מָשְׁחָת.

Futurum habet aliquando ַ pro hirec, vt נַיִּקָּהֵל : legitur quoque נַיִּבְטַח &c.

Coniugatio paſsiua tertia.

Hæc coniugatio paſsiua vocatur הָפְעַל ſeu הֻפְעַל, nam à fronte habet ה cum aliquo puncto paſsiuo, vt eſt ֳ ſeu ֻ ſubiecto. Pepoal gutturalis vendicat ſibi pro ſcheua ſimplici compoſitum cum hatephcametz, vt הָחֳרַב:

Quemadmodum vero ה cum vocali paſsiua, huic præponitur coniugationi, ita quoq; præmittit

tit illi paſsionem cauſalem, quæ exponitur per verbum, factus eſt. Ideoque ex neutris redduntur hîc paſsiua, ob paſsionem cauſalem, vt הָשְׁכַּב vel הָשְׁכַּב factus eſt cubare, ſic הָעֳמַד factus eſt ſtare. At verba, quæ etiam in Niphal ſeu pual coniugantur, fiunt hîc bis paſsiua, vt הָכְרַת factus eſt excindi, hoc eſt, à Deo factus.

Præteritum.

Fœmin.	Maſculin.
הָפְקְדָה	הָפְקַד
הָפְקַדְתְּ	הָפְקַדְתָּ
	הָפְקַדְתִּי

Et pluraliter.

	הָפְקְדוּ
הָפְקַדְתֶּן	הָפְקַדְתֶּם
	הָפְקַדְנוּ

Infinitiuus.

הָפְקֵד

Futurum.

אָפְקַד

תָּפְקַד תָּפְקְדִי
יָפְקַד תָּפְקַד

Et pluraliter.

נָפְקַד
תָּפְקְדוּ תָּפְקַדְנָה
יָפְקְדוּ תָּפְקַדְנָה

Præſens & imperatiuus non ſunt in hophal, ſcribitur interdum hatephcametz ſine ſcheua adiuncto, vel הָפְקַד ac idem eſt.

De quarta coniugatione.

Nominatur hæc coniugatio הִתְפָּעֵל, duas enim literas characteriſticas הִתְ præponit radici, dageſſando ainpoal, deſinitq; in zere vel pathah, vt הִתְחַצֵּק & הִתְחַצַּק Ante mediam indageſſabilem eſt ָ vt הִתְעָרֵב aliquando tamen ַ vt הִתְנַחֵם &c.

Habet hæc coniugatio reciprocam ſignificationem, ſeu retranſitiuam in ſe, vt הִתְהַלֵּךְ fecit ſe

ſe ambulare, ſic הִתְגַּבֵּר roborauit ſeipſum &c.

Præteritum.

Fœm. Maſc.

הִתְפַּקֵּד הִתְפַּקְּדָה

הִתְפַּקַּדְתָּ הִתְפַּקַּדְתְּ

הִתְפַּקַּדְתִּי

Et pluraliter.

הִתְפַּקְּדוּ

הִתְפַּקַּדְתֶּם הִתְפַּקַּדְתֶּן

הִתְפַּקַּדְנוּ

Præſens.

מִתְפַּקֵּד מִתְפַּקְּדָה מִתְפַּקֶּדֶת

מִתְפַּקְּדִים מִתְפַּקְּדוֹת

Infinitiuus.

הִתְפַּקֵּד בהתפקד כְּהִתְפַּקֵּד &c

Imperatiuus.

הִתְפַּקֵּד הִתְפַּקְּדִי

הִתְפַּקְּדוּ הִתְפַּקֵּדְנָה

Futurum.

אֶתְפַּקֵּד

תִּתְפַּקֵּד תִּתְפַּקְּדִי

יִתְפַּקֵּד תִּתְפַּקֵּד

Et

Et pluraliter.

נִתְפַּקֵּד

תִּתְפַּקְּדוּ תִּתְפַּקֵּדְנָה

יִתְפַּקְּדוּ תִּתְפַּקֵּדְנָה

ת in hithpael ſyncopen patitur, ſi pepoal fuerit ex literis דטת vt הִתַּמֵּהַּ pro הִתְתַּמֵּהַּ, ſic הִטַּהֵר pro הִתְטַהֵר : הִדַּבֵּר pro הִתְדַּבֵּר :

ת Per metatheſin tranſponitur, ſi pepoal fuerit ex literis שס, vt הִשְׁתַּמֵּר à שָׁמַר, הִסְתַּתֵּר à סָתַר Primæ autem radicali צ poſtponitur ת mutatum in ט vt הִצְטַדֵּק à צָדַק &c.

De verbis quieſcentibus.

Omnia verba, quæ aliquam radicalem ex literis אהוי habent, ſunt quieſcentia, paucis exceptis. Pro numero autem radicalium literarum faciemus tres ordines quieſcentium, vt.

	Pe	
quieſcentia	Ain	Poal.
	lamed	

Ca-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0048-4

Quotieſcunque literis אהוי ſubijciendum fuerit ſcheua mutum ſecundum coniugationes perfectorum, oportebit eas quieſcere, & præterea nihil differunt â verbis perfectis.

De primo ordine verborum quieſcentium.

Duæ ſunt ſpecies quieſcentium in prima radicali, videlicet, quædam habent א & quædam י Pepoal.

Quieſcentia Pe Aleph.

Sex verba ſunt quieſcentia pe aleph, vt אָכַל אָמַר אָבָה אָפָה אָבַר אָחַז.

Coniugatio Kal.

In futuro tantum Kal quieſcit א in holem, vbi eidem competebat ſcheua mutum, reliqua tempora vſurpantur perfectè, vt:

præ-

Præt.	אָמַר אָמַרְתָּ אָמַרְתִּי אָמְרוּ אֲמַרְתֶּם
Præſ.	אוֹמֵר אֹמְרִים אֹמְרָה vel אוֹמֶרֶת אֹמְרוֹת
Paul.	אָמוּר אֲמוּרִים אֲמוּרָה אֲמוּרוֹת
Infinit.	אָמוֹר & אֱמוֹר בֶּאֱמוֹר כֶּאֱמוֹר לֵאמוֹר
Imper.	אֱמוֹר אִמְרוּ אִמְרִי אֱמֹרְנָה
Futur.	אֹמַר תֹּאמַר יֹאמַר נֹאמַר תֹּאמְרוּ יֹאמְרוּ

Futurum in prima perſona comprehendit א implicitè quieſcens in holem, nam quod ſcribitur י eſt ex literis אֵיתָן. Pro terminatione pathah eſt aliquando zere, præſertim ſub pauſa, vt אֹכֵל edam.

Vau conuerſiuum transferens accentum ex vltima ad penultimam ſyllabam, priuat illam dignitate ſua, ne maneat vox magna vt וַיֹּאמֶר

Reliquæ coniugationes in hac ſpecie nihil differunt à verbis perfectis.

Quieſcentia Pe Iod.

Omnia

Omnia verba quæ primam radicalem habent י ſunt quieſcentia, vt יָכַל יָדַע יָבַשׁ &c. excipiuntur nouem defectiua, de quibus infra. Quieſcit autem י tantum in hirec, aut zere cognato, & commutatum in ו quieſcit pro ſua natura in holem vel ſchurec.

Coniugatio Kal.

In præterito & vtroq; participio י eſt mobile, quare eidem hîc non contingit ſcheua mutum, vt.

יָסַד יָסַדְתָּ יָסַדְתִּי׃ יָסְדוּ יְסַדְתֶּם יָסַדְנוּ	Præt.
יוֹסֵד יוֹסְדִים יוֹסְדָה vel יוֹסֶדֶת יוֹסְדוֹת	Præſ.
יָסוּד יְסוּדִים יְסוּדָה יְסוּדוֹת	Paul.
יָסוֹד & יְסֹד בִּיסוֹד כִּיסוֹד לִיסוֹד מֵיסוֹד	Infin.
סַד סְדוּ סְדִי סַדְנָה	Imp.
אִיסַד תִּיסַד יִיסַד נִיסַד תִּיסְדוּ יִיסְדוּ	Futu.

Infinitiuus in ſex radicibus abijcit י pepoal ſcheuandum, & adſciſcit ſibi ת paragogicum cum

 du-

duplici ſægol præcedente, vt שֶׁבֶת sic כֶּרֶת כֶּלֶדֶת לָלֶכֶת פֶּרֶת מֶרֶשֶׁת & לָדַעַת׃

In Imperatiuo י non poteſt quieſcere ab initio ideoq; citius deficit, quàm vt admittat ſcheua mutum, hinc דַּע & non יְדַע. Et in 4. radicibus pro terminatione pathah eſt zere, vt לֵד דֵּד לֵךְ שֵׁב: inuenitur quoq; רֵשׁ et רַשׁ poſside.

Futurum habet י pepoal quieſcens in hirec magno, At in 13. radicibus quieſcit illud implicitè in zere, vt תֵּחַר תֵּלֵד אֵרֵד אֵלֵךְ אֵשֵׁב תֵּזְלִי נֵרְעָה יֵרַע יֵצַר׃ וָאֵחַר וַתֵּקַע וַתֵּחַם נֵאוֹת׃ ו conuerſiuum, transferens accentum ex vltima ſyllaba ad penultimam, mutat ‥ vltimum in ‥ vt וַיֵּשֶׁב nam ſyllaba priuata accentu, priuatur quoq; ſua dignitate.

Vnicum verbum יָכֹל id eſt, potuit, in futuro mutat ſuum י pepoal in ו, vt אוּכַל

אוֹכַל תּוֹכַל יוֹכַל נוֹכַל תּוֹכְלוּ יוֹכְלוּ &c. in reliquis coniugationibus non vſurpatur hoc verbum.

Niphal quieſcentium Pe Iod.

Niphal commutat Iod pe-poal in ו quod in præterito & pręſenti, vbi eidem ſubijciendum erat ſcheua mutum, quieſcit pro ſua natura in holem. Reliqua tempora habent perfectorum formam, vt

נוֹסַר נוֹסַרְתָּ נוֹסדתִּי נוֹסְרוּ נוֹסַדְתֶּם	Præt.
נוֹסָר נוֹסָרִים נוֹסָרָה נוֹסֶרֶת נוֹסָרוֹת	Præſ.
הִוָּסֵר בְּהִוָּסֵר כהוסר לְהִוָּסֵר	Infin.
הִוָּסֵר הִוָּסְרוּ הִוָּסְרִי הִוָּסַרְנָה	Imp.
אִוָּסֵר תִּוָּסֵר יִוָּסֵר נִוָּסֵר תִּוָּסְרוּ &c.	Futur.

Piel quieſcentium Pe Iod.

In ſecunda coniugatione י non quieſcit, quare nec eidem conuenit ſcheua mutum, ideoq; per omnia tempora tam actiuæ

quam paſsiuæ vocis ſcribuntur hæc verba ſecundum formam perfectorum, vt יִסַּר & in futuro תְּיַסֵּר, ſic quoq; paſsiuè יֻסַּר &c.

Hiphil quieſcentium Pe Iod.

Tertia coniugatio mutat Pe Iod in ו quod per omnia tempora quieſcit in holem, quare eidem erat ſubijciendum ſcheua mutum.

Præt.	הוֹסִיד הוֹסַדְתָּ הוֹסַדְתִּי הוֹסִידוּ הוֹסַדְתֶּם
Præſ.	מוֹסִיד מוֹסִידִים מוֹסִידָה מוֹסִידוֹת
Paul.	מוּסָד מוּסָדִים מוּסָדָה מוּסָדוֹת
Infin.	הוֹסֵד בְּהוֹסִיד כְּהוֹסִיד לְהוֹסִיד מֵהוֹסִיד
Impe.	הוֹסֵד הוֹסִידוּ הוֹסִידִי הוֹסֵדְנָה
Futu.	אוֹסִיד תּוֹסִיד יוֹסִיד נוֹסִיד תּוֹסִידוּ יוֹסִידוּ

Cum ו conuerſiuo ſcribitur וַיּוֹסֶת item וַיֹּשַׁע Quinq; verba in hiphil retinent י quieſcens in zere, vt הֵילִיל : הֵינִיק : הֵיטִיב הֵימִין הֵימִיר.

Hophal quieſcentium Pe Iod.

In voce pasſiua commutatur י in וּ per omnia tempora, vt

הוּסַד הוּסַדְתָּ הוּסַדְתִּי הוּסְדוּ הוּסַדְתֶּם	Præt.
הוּסֵד & הוּסַד	Infin.
אוּסַד תּוּסַד יוּסַד נוּסַד תּוּסְדוּ יוּסְדוּ	Futu.

Hithpael quieſcentium Pe Iod.

Coniugantur hæc verba integrè, vt הִתְיַסֵּד Aliquando eſt ו pro iod vt הִתְוַכַּח &c.

De ſecundo ordine quieſcentium.

Secundus ordo complectitur quieſcentia ain vau, & ain iod.

Quieſcentia ain vau, ſunt monoſyllaba, & pro forma radicis punctantur voce holem, vt נוֹחַ שׁוֹב נוֹשׁ לוֹט פּוֹס &c.

Canon generalis.

Vau in verbis quieſcentibus ainpoal nunq; mouetur, ſed

aut pro ſua natura quieſcit in holem vel ſchurec, aut planè eijcitur, vt in præterito & præſenti quæ has vocales non admittunt.

Coniugatio Kal.

Præt.	שָׁב שַׁבְתָּ שַׁבְתִּי שָׁבוּ שַׁבְתֶּם שַׁבְנוּ
Præſ.	שָׁב שָׁבִים שָׁבָה שָׁבוֹת
Paul.	שׁוּב שׁוּבִים שׁוּבָה שׁוּבוֹת
Infin.	שׁוּב & שׁוֹב בְּשׁוּב כְּשׁוּב לָשׁוּב מִשּׁוּב
Impe.	שׁוּב שׁוּבוּ שׁוּבִי שֹׁבְנָה
Futu.	אָשׁוּב תָּשׁוּב יָשׁוּב נָשׁוּב תָּשׁוּבוּ יָשׁוּבוּ

In tertijs perſonis præteriti retinetur punctum thematis, vt מֵתוּ ſic quoque אוֹרוּ &c.

In primis vero & ſecundis perſonis eſt ַ vt קַמְתָּ : excipiuntur illa quæ in themate habent holem, niſi quod in his perſonis holem ſemper ſcribatur ſine ו vt בֹּשְׁתִּי & non בּוֹשְׁתִּי &c.

Præſens retinet vocalem præteriti, vt מֵתָה: ad differentiam præteriti מֵתָה paroxytoni. In-

Infinitiuus verbo eiusdem radicis additus habet holem, vt מוֹת תָּמוּת :

In imperatiuo scribitur ו cum schurec aut holem, & fœminin. plurale semper est שֹׁבְנָה.

Futurum habet ו quiescens in schurec aut holem, Literis autem אֵיתָן subijcitur ָ, & accentu remotius distante est scheua, vnde dicitur תָּשֹׁבְנָה & תְּשׁוּבֶינָה :

ו conuersiuum transferens accentum ad penultimam, habet vltimam paruam, vt וַיָּשָׁב vbi posterius ָ est hatuph :

בּוֹשׁ erubuit, in futuro sub literis personalibus habet zere, vt אֵבוֹשׁ תֵּשׁוֹב יֵבוֹשׁ נֵבוֹשׁ תֵּבֹשׁ יֵבֹשׁוּ :

Niphal quiescentium Ain Vau.

Pasiua coniugatio in his verbis habet Nun cametzatum sequente accentu immediatè, quo

translato remotius mutat cametz in ſcheua, Vau autem ſemper quieſcit, aut in holem, aut in ſchurec, vt:

Præt.	נָשׁוֹב נְשׁוּבוֹתָ נְשׁוּבוֹתִי נָשׁוֹבוּ
Præſ.	נָשׁוֹב נְשׁוֹבִים נְשׁוֹבָה נְשׁוֹבֶת
Infin.	הִשּׁוֹב בְּהִשּׁוֹב כְּהִשּׁוֹב לְהִשּׁוֹב מֵהִשּׁוֹב
Impe.	הִשּׁוֹב הִשֹּׁבוּ הִשּׁוֹבִי הִשֹּׁבְנָה
Futu.	אֶשּׁוֹב תִּשּׁוֹב יִשּׁוֹב נִשּׁוֹב תִּשּׁוֹבוּ יִשּׁוֹבוּ

In præterito & præſenti punctatur נ paſsiuum iuxta regulas literarum ſeruilium, vt נָפֹצוּ: Et recedente accentu eſt ſcheua pro ־ vt נְסוּגוֹתִי: Sic quoq; in participio נָכֹן & plural. נְכוֹנִים &c.

Infinitiuus, imperatiuus & futurum abſcondūt ſuum נ in dages, vt הִמֹּלוּ Et ante gutturalem וַיֵּאֹר &c.

Piel quieſcentium Ain Vau.

Secunda coniugatio retinet a in vau quieſcens in holem, & pro dages geminat ſuum lamedpoal, vt:

præ-

Præt. שׁוֹבֵב שׁוֹבַבְתָּ שׁוֹבַבְתִּי שׁוֹבְבוּ שׁוֹבַבְתֶּן
Præſ. מְשׁוֹבֵב מְשׁוֹבְבִים מְשׁוֹבְבָה מְשׁוֹבְבוֹת
Paul. מְשׁוֹבָב מְשׁוֹבָבִים מְשׁוֹבָבָה מְשׁוֹבָבוֹת
Infin. שׁוֹבֵב בְּשׁוֹבֵב כְּשׁוֹבֵב לְשׁוֹבֵב מְשׁוֹבֵב
Impe. שׁוֹבֵב שׁוֹבְבוּ שׁוֹבְבִי שׁוֹבַבְנָה
Futur. אֲשׁוֹבֵב תְּשׁוֹבֵב יְשׁוֹבֵב נְשׁוֹבֵב תְּשׁוֹבְבוּ

Pual. quieſcentium Ain Vau.

Paſsiua coniugatio in his verbis nihil differt ab actiua, Præter constructionem & ſignificationem, ac plerumq; exit in patha ſicut in perfectis, vt:

Præt. שׁוֹבַב שׁוֹבַבְתָּ שׁוֹבַבְתִּי שׁוֹבְבוּ &c.
Præſ. שׁוֹבָב שׁוֹבָבִים שׁוֹבָבָה שׁוֹבָבוֹת
Infin. שׁוֹבַב בְּשׁוֹבַב כְּשׁוֹבַב לְשׁוֹבַב מְשׁוֹבַב
Futur. אֲשׁוֹבַב תְּשׁוֹבַב יְשׁוֹבַב נְשׁוֹבַב תְּשׁוֹבְבוּ

Interdum eſt zere pro patha terminatione, vt Pſ. 90. וַתְּחוֹלֵל &c.

Hiphil quieſcentium Ain Vau.

Tertia coniugatio ſub ה characteristic-

racteristico habet .. quod conficitur ex hirec paruo & scheua muto primæ radicalis perfectorum, desinitq; in tertiam vocalem hirec, ob cuius præsentiam oportet excidere ain vau, vt:

Præt. הֵשִׁיב הֲשַׁבְתָּ הֲשַׁבְתִּי הֵשִׁיבוּ הֲשַׁבְתֶּם

Præs. מֵשִׁיב מְשִׁיבִים מְשִׁיבָה מְשִׁיבוֹת

Paul. מוּשָׁב מוּשָׁבִים מוּשָׁבָה מוּשָׁבוֹת

Infin. הָשֵׁב & הָשִׁיב: בְּהָשִׁיב כְּהָשִׁיב לְהָשִׁיב

Impe. הָשֵׁב הָשִׁיבוּ הָשִׁיבִי הָשֵׁבְנָה

Futu. אָשִׁיב תָּשִׁיב יָשִׁיב נָשִׁיב תָּשִׁיבוּ יָשִׁיבוּ

Si iod fuerit substantialis litera pro ain vau, sic coniugatur in præterito.

Præt. הֵשִׁיב הֲשִׁיבוֹתָ הֲשִׁיבוֹתִי הֵשִׁיבוּ הֲשִׁיבוֹתֶם &c.

Est nonnunquam .. pro hirec, vt הֲשֵׁבֹתִי &c.

Futurum sub literis איתן mutat ¨ in : accentu remotius distante, vt יְשִׁיבוּן &c.

ו conuersiuum mutat vltimam

mam vocalem magnam in paruam, vt וַיֵּשֶׁב sic וַיִּסַּר

Hophal quiescentium ain vau.

Tertia coniugatio passiua sub ה characteristico habet ו, quod conflatur ex ◌ֻ & scheua muto primæ radicalis perfectorum, desinitque in terminationem pathah, in qua ain vau non potest contineri quiescens, ideoque excluditur illud, vt:

הוּשַׁב הוּשַׁבְתָּ הוּשַׁבְתִּי הוּשְׁבוּ הוּשַׁבְתֶּם Præt.

הוּשֵׁב & הוּשַׁב Infin.

אוּשַׁב תּוּשַׁב יוּשַׁב נוּשַׁב תּוּשְׁבוּ יוּשְׁבוּ Futu.

Hithpael quiescentium ain vau.

Quarta coniugatio fit à secunda præpositis literis formatiuis הִתְ: Et quia pepoal in hac radice est ש, fit metathesis, vt

הִשְׁתּוֹבֵב הִשְׁתּוֹבַבְתָּ הִשְׁתּוֹבַבְתִּי הִשְׁתּוֹבְבוּ Præt.

מִשְׁתּוֹבֵב מִשְׁתּוֹבְבִים מִשְׁתּוֹבְבָה מִשְׁתּוֹבְבוֹת Præs.

הִשְׁתּוֹבֵב בְּהִשְׁתּוֹבֵב כְּהִשְׁתּוֹבֵב לְהִשְׁתּוֹבֵב Infin.

Im-

Imp. הִשְׁתּוֹבֵב הִשְׁתּוֹבְבוּ הִשְׁתּוֹבְבִי הִשְׁתּוֹבַבְנָה
Futu. אֶשְׁתּוֹבֵב תִּשְׁתּוֹבֵב יִשְׁתּוֹבֵב נִשְׁתּוֹבֵב

בוא id eſt venit, habet tam ſecundam quàm tertiam literam quieſcentes, quæ non admittunt ſcheua mutum, ſic coniugatur.

Kal. 1. Coniugatio.

Præt. בָּא בָּאתָ בָּאתִי בָּאוּ בָּאתֶם בָּאנוּ
Præſ. בָּא בָּאִים בָּאָה בָּאוֹת
Infin. בּוֹא בְּבוֹא כְּבוֹא לָבוֹא מִבּוֹא
Impe. בּוֹא בֹּאוּ בֹּאִי בֹּאנָה & בֹּאֶינָה
Futu. אָבוֹא תָּבוֹא יָבוֹא נָבוֹ תָּבֹא

In præterito fæminino בָּאת & non בָּאתְ : futurum fæmininum plurale dupliciter formatur, vt תְּבֹאֶינָה & תָּבֹאנָה :

In niphal, piel & pual caret.

Coniugatio Hiphil.

Præt. הֵבִיא הֵבֵאתָ & הֲבִיאוֹתָ : הֵבֵאתִי &c.
Præſ. מֵבִיא מְבִיאִים מְבִיאָה מְבִיאוֹת

Paul

מוּבָא מוּבָאִים מוּבָאָה מוּבָאוֹת	Paul.
הָבֵא כְּהָבִיא כְּהָבִיא לְהָבִיא מֵהָבִיא	Infin.
הָבֵא הָבִיאוּ הָבִיאִי הָבֵאנָה	Impe.
אָבִיא תָּבִיא יָבִיא נָבִיא תָּבִיאוּ	Futu.

In hophal ſcribitur הוּבָא &c. Hithpael non habetur.

Quieſcentia ain iod ſunt hæc.

בִּין גִּיל דִּין דִּיג טִיל נִיא נִיר לִין
סִית עִיט עִיף עִיק צִיץ קִיא קִין רִיב
רִיחַ רִיק שִׂיחַ שִׂים שִׁיר שִׁישׂ שִׁית

Hæc pro forma radicis debent ſcribi cum י quieſcente, Alia enim radix eſt שִׁיר cecinit, & alia שׁוּר aſpexit.

Canon.

Quieſcentia Ain iod in Infinitiuo, Imperatiuo & futuro Kal habent י quieſcens, in reliquis omnibus temporibus & con iugationibus ſequuntur formam quieſcentium ain vau.

Con-

בָּן בַּנְתָּ בַּנְתִּי בָּנוּ בַּנְתֶּם בנו Præt.
בָּן בָּנִים בָּנָה בָּנוֹת Præſ.
בּוּן בּוּנִים בּוּנָה בּוּנוֹת Paul.
בִּין בְּבִין כְּבִין לָבִין מִבִּין Infin.
בִּין בִּינוּ בִּינִי בֶּנָּה Impe.
&c. אָבִין תָּבִין יָבִין נָבִין תְּבִינוּ יָבִינוּ Futu.

Inuenitur quoque præſens: לֵנִים Nehem. 13. futurum habet quoque .. vt יָגֵל Pſal. 13.

Cum vau conuerſiuo וַיָּגֶל ſic וַתָּשַׁר Iudic. 5.

De Tertio ordine quieſcentium.

Duæ ſpecies verborum continentur tertio ordine, nempe quieſcentia lamed א & lamed ה.

Quieſcentia Lamed Aleph.

Omnia verba in quibus tertia radicalis fuerit א, habent eam quieſcentem, vbicunque eidem erat

erat ſubſcribendum, aut in fine ſubintelligendum ſcheua mutum, vt & in varijs vocalibus magnis quieſcit א, vt nunc ſequitur.

1. Ante א quieſcens mutatur – in ‑ vt בָּרָא

2. In primis & ſecundis perſonis præteriti quieſcit א in .. vt נִקְרֵאתָ Excipiuntur verba Kal deſinentia in ‑ vt קָרָאתָ:

3. Præſens fæmininum exiens in ת habet ſuum א quieſcens in .. vt מוֹצֵאת:

4. Infinitiuus cum ת paragogico retinet א quieſcens in holem, vt לְמַלֹּאת:

5. In Imperatiuo & futuro fæminini pluralis quieſcit א in ‥ vt מְצֶאנָה:

In reliquis perſonis, vbi poſt א ponitur vna ex literis הוי mouetur illud et non quieſcit, vt קְרוּאִים &c.

Con.

Præt. מָצָא מָצָאתָ מָצָאתִי מָצְאוּ מְצָאתֶם

Præſ. מוֹצֵא מוֹצְאִים מוֹצְאָה & מוֹצֵאת &c.

Paul. מָצוּא מְצוּאִים מְצוּאָה מְצוּאוֹת

Infin. מָצוֹא & מְצוֹא vel מצאת בִּמְצוֹא

Impe. מְצָא מִצְאוּ מִצְאִי מְצֶאנָה

Futu. אֶמְצָא תִּמְצָא יִמְצָא נִמְצָא תִּמְצְאוּ

Quatuor verba huius ordinis exeunt in .., & retinent illud in 1. & 2. perſona præteriti vt מָלֵא hinc מָלֵאתָ ſic יָרֵא & שָׂנֵא סָמֵא : יְרָאתֶם ſeu יְרֵאתֶם & שָׂנֵאתִי :

Niphal Paßiuum.

Præt. נִמְצָא נִמְצֵאתָ נִמְצֵאתִי נִמְצְאוּ &c.

Præſ. נִמְצָא נִמְצָאִים נִמְצָאָה & נִמְצֵאת &c.

Infin. הִמָּצֵא & הִמָּצֹאת בְּהִמָּצֵא כְּהִמָּצֵא

Impe. הִמָּצֵא הִמָּצְאוּ הִמָּצְאִי הִמָּצֶאנָה

Futu. אֶמָּצֵא תִּמָּצֵא יִמָּצֵא נִמָּצֵא תִּמָּצְאוּ

Et ſic in reliquis coniugationibus per omnia tempora quieſcit א iuxta regulas ſupra poſitas.

Qui-

Quæcunq; tertiam radicalem habent ה sunt quiescentia, & in themate Kal punctantur duobus cametz vt כָּלָה חָנָה רָצָה : Excipiuntur 4. in quibus ה finale notatur punctulo mappic, et habent perfectorum formam vt כָּמַהּ גָּבַהּ נָגַהּ & תָּמַהּ :

ה quiescit in varijs punctis.

1. ה terminans præteritum quiescit in ָ vt עָשָׂה sic כִּסָּה & הִרְבָּה &c.

2. Participia & futurum habent ה quiescens in sægol, vt צֹרֶה מַרְבֶּה : excipitur Paul Kal.

3. Imperatiuus retinet ה quiescens in ֵ vt רְאֵה

ה commutatur in י quiescens, vt:

1. In primis & secundis personis præteriti iod quiescit in hirec vel ֵ vt גָּלִיתָ :

2. In imperatiuo & futuro ante נָה terminationem fœmininam pluralem quieſcit iod in ֵ .

3. Ante ה paragogicum infiniti modi pro ה ponitur ו quieſcens in holem, vt בְּגַלוֹת

ה patitur repulſam.

Abſorbetur ה vna cum ſcheua mobili præcedente in omnibus temporibus, quæ immediatè poſt illud habent vnam ex literis ſeruilibus הוי vt גָּלוּ pro inuſitato גָּלְהוּ : Excipitur 3. perſona præteriti fœminini, vbi ה mutatur in ת vt גָּלְתָה :

Coniugatio Kal.

Præt. גָּלָה גָּלִיתָ גָּלִיתִי גָּלוּ גְּלִיתֶם גָּלִינוּ

Præſ. גּוֹלֶה גּוֹלִים גּוֹלָה גֹּלוֹת

Paul. גָּלוּי גְּלוּיִים גְּלוּיָה גְּלוּיוֹת

Infin. גָּלֹה & גְּלֹה ſeu גְּלוֹת בִּגְלוֹת כִּגְלוֹת

Impe. גְּלֵה גְּלוּ גְּלִי גְּלֶינָה

Futu. אֶגְלֶה תִּגְלֶה יִגְלֶה נִגְלֶה תִּגְלוּ יִגְלוּ

Iod

Iod pro lamed he in primis & ſecundis perſonis præteriti Kal quieſcit in hirec, vt שָׁתִית:

Futurum cum ו conuerſiuo amittit lamed he, & ſic punctatur וַיֵּשְׁתְּ: וַיִּשְׁבְּ: & ante ainpoal inconnexile וָאֵרֶא וַיִּבֶן ſi autem fuerit gutturale, eſt ֲ pro ֵ vt וַיִּשַׁע נַתֵּכַה ſi pepoal fuerit gutturale, וַיַּעַשׂ וַתַּהַר &c. At הָיָה חָיָה in futuro cum ו habent וַיְחִי וַיְהִי

Coniugatio paſsiua.

נִגְלָה נִגְלֵיתָ נִגְלֵיתִי נִגְלוּ Præt.
נִגְלֶה נִגְלִים נִגְלָה נִגְלוֹת Præſ.
הִגָּלֵה & הִגָּלוֹת בְּהִגָּלוֹת כְּהִגָּלוֹת Infin.
הִגָּלֵה הִגָּלוּ הִגָּלִי הִגָּלֶינָה Impe.
אֶגָּלֶה תִּגָּלֶה יִגָּלֶה נִגָּלֶה תִּגָּלוּ Futu.

Appendix.

Iod pro lamed he ſcriptum in præterito aliquando quieſcit in hirec, vt 1. Samuel. 14. וְנִגְלִינוּ, ſic quoque inuenies נִטְמִינוּ

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0069-3

Vau conuersiuum in futuro abijcit lamed he cum puncto suo sægol, vt Numeri 23. וַיִּקָּר: sic Ierem. 20. וָאֶפָּת Ezechiel 10. וַיֵּרָא: Hoc nonnunquam etiam obseruatur cum vau copulatiuo, vt Daniel 11. וְתֶחָץ: sic Esther 9. וְתֵעָשׂ &c.

Piel quiescentium Lamed He.

גִּלָּה גִּלֵּתָ גִּלֵּיתִי גִּלּוּ גִּלֵּיתֶם Præt.
מְגַלֶּה מְגַלִּים מְגַלָּה מְגַלּוֹת Præs.
מְגֻלֶּה מְגֻלִּים מְגֻלָּה מְגֻלּוֹת Paul.
גַּלֵּה & גַּלּוֹת בְּגַלּוֹת כְּגַלּוֹת לְגַלּוֹת Infin.
גַּלֵּה גַּלּוּ גַּלִּי גַּלֶּנָה Imp.
אֲגַלֶּה תְּגַלֶּה יְגַלֶּה נְגַלֶּה תְּגַלּוּ Futu.

Futurum cum ו conuersiuo amittit lamed he, & accentus non potest cadere in scheua, sed manet in vltima, vt Genes. 3. וַיְכַל: sic & imperatiuus aliquando perdit ה, vt גַּל Psal. 119.

Pual quiescentium Lamed He.

Præt.

גָּלָה גָּלִיתָ גָּלִיתִי גָּלוּ גְּלִיתֶם Præt.
גֹּלֶה גֹּלִים גֹּלָה גֹּלוֹת Præſ.
גְּלוֹת בִּגְלוֹת כִּגְלוֹת Infinit.
אֶגְלֶה תִּגְלֶה יִגְלֶה נִגְלֶה תִּגְלוּ Futu.

Si ainpoal fuerit reſch indageſſabilis litera, habebit ante ſe holem magnam vocalem, pro compenſatione dages, vt Iob. 18. יְזֹרֶה &c.

Hiphil quieſcentium Lamed He.

הִגְלָה הִגְלִיתָ הִגְלֵיתִי הִגְלוּ הִגְלֵיתֶם Præt.
מַגְלֶה מַגְלִים מַגְלָה מַגְלוֹת Præſ.
מָגְלֶה מָגְלִים מָגְלָה מָגְלוֹת Paul.
הַגְלֵה & הַגְלוֹת בְּהַגְלוֹת כְּהַגְלוֹת Infin.
הַגְלֵה הַגְלוּ הַגְלִי הַגְלֶינָה Impe.
אַגְלֶה תַּגְלֶה יַגְלֶה נַגְלֶה תַּגְלוּ יַגְלוּ Futu.

Legitur etiam in præterito הִגְלִיתָ 2. Reg. 17. Paul habet ◌ֳ vel ◌ֻ vt Ierem. 40. מָגְלִים : Futurum cum ו conuerſiuo ſcribitur וַיַּשְׁקְ vel וַיֶּפֶר & וַיִּתַּן &c. ſic & Imp. הֶרֶף item הַעַל &c.

 Ho-

Hophal quiescentium Lamed He.

הָגְלָה הָגְלֵיתָ הָגְלֵיתִי הָגְלוּ הָגְלֵיתֶם Præt.
הָגְלֵה & הָגְלוֹת Infin.
אָגְלֶה תָּגְלֶה יָגְלֶה נָגְלֶה תָּגְלוּ Futu.

Nonnunquam pro ֳ scribitur ֳ vt הָגְלָה Et si pepoal fuerit gutturalis, habet hæc hatephcametz, vt הָחֳלֵיתִי 1. Regum 22.

Hithpael quiescentium Lamed He.

הִתְגַּלָּה הִתְגַּלֵּיתָ הִתְגַּלֵּיתִי הִתְגַּלּוּ Præt.
מִתְגַּלֶּה מִתְגַּלִּים מִתְגַּלָּה מִתְגַּלּוֹת Præs.
הִתְגַּלֵּה & הִתְגַּלּוֹת בְּהִתְגַּלּוֹת Infin.
הִתְגַּלֵּה הִתְגַּלּוּ הִתְגַּלִּי הִתְגַּלֶּינָה Impe.
אֶתְגַּלֶּה תִּתְגַּלֶּה יִתְגַּלֶּה נִתְגַּלֶּה Futu.

In præterito quiescit י etiam in hirec, vt הִתְגָּרִית prouocasti teipsam, Ierem 50.

Futurum habens ו conuersiuum reijcit Lamed he cum sua vocali, vt וַיִּתְגַּל Genes. 9. Sic post dictionem monosyllabam, vt: אַל תִּתְחַר Psal. 37. Ita & Imperatiuus וְהִתְגָּר Deut. 2.

De

De syncope & metathesi literæ ת formatiuæ huius coniugationis dictum est supra, hinc scriptum inuenies Iesa. 16. אֶרְמֶּה pro אֶתְרַמֶּה. Et per metathesin scribitur regulariter וְהִשְׁתַּנִּית 1. Reg. 14.

De verbis diuersi seu mixti ordinis in quiescentibus.

Quiescentia א פ *& simul* ה ל

Duo verba אָבָה & אָפָה respiciunt ad duos ordines, nam א à fronte quiescit vt dictum est de אָמַר: Item ה à tergo quiescit ad formam גָּלָה: illorumq; rationes quiescendi prorsus imitantur.

Coniugatio Kal.

Præt. אָפָה אָפְתָה אָפִיתָ אָפִיתִי אָפוּ אֲפִיתֶם אָפִינוּ
Præs. אוֹפֶה אוֹפִים אוֹפָה אוֹפוֹת
Paul. אָפוּי אֲפוּיִים אֲפוּיָה אֲפוּיוֹת

 Infin.

אָפֹה & אֱפוֹת בֶּאֱפוֹת כֶּאֱפוֹת Infin.
אֲפֵה אִפוּ אִפִי אֲפֶינָה Impe.
אֹפֶה תֹּאפֶה יֹאפֶה נֹאפֶה תֹּאפוּ יֹאפוּ Futu.

In reliquis coniugationibus non reperiuntur hæc duo verba, præter niphal תֵּאָפֶה Leuit. 6. & 11. Item תֵּאָפֶינָה Leuit 13. Et extra hos locos non extat alibi.

Quiescentia pe iod & simul Lamed א.

Duæ radices habent primam literam י & tertiam א quiescentes, vt יָצָא & יָרֵא:

Coniugatio Kal verbi יָצָא.

Hæc radix à fronte imitatur verbum יָשַׁב: & à tergo normam מָצָא vt

יָצָא יָצָאתָ יָצָאתִי יָצְאוּ יְצָאתֶם Præt,
יוֹצֵא יוֹצְאִים יוֹצְאָה & יוֹצֵאת יוֹצְאוֹת Præs.
יָצוֹא & צֵאת בְּצֵאת כְּצֵאת לָצֵאת Infin.
צֵא צְאוּ צְאִי צֶאנָה Impe.
Fu-

אֵצֵא תֵּצֵא יֵצֵא נֵצֵא תֵּצְאוּ יֵצְאוּ Futu.

In niphal & 2, coniugatione caret.

Hiphil.

הוֹצִיא הוֹצֵאתָ הוֹצֵאתִי הוֹצִיאוּ Præt.
מוֹצִיא מוֹצִיאִים מוֹצִיאָה מוֹצִיאוֹת Præſ.
מוּצָא מוּצָאִים מוּצָאָה & מוּצֵאת Paul.
הוֹצֵא בְּהוֹצִיא כְּהוֹצִיא לְהוֹצִיא מֵהוֹצִיא Infin.
הוֹצֵא הוֹצִיאוּ הוֹצִיאִי הוֹצֶאנָה Impe.
אוֹצִיא תּוֹצִיא יוֹצִיא נוֹצִיא תּוֹצִיאוּ Futu.

Futurum cum ו conuerſiuo וַיּוֹצֵא &c. In Hiphil non vſurpatur.

Coniugatio Kal verbi יָרֵא.

Hoc verbum à fronte habet formam יָרַשׁ & à tergo rationem שָׂנֵא vt

יָרֵא יָרֵאתָ יָרֵאתִי יָרְאוּ יְרֵאתֶם Præt.
יָרֵא יְרֵאִים יְרֵאָה יְרֵאוֹת Præſ.
יְרֹא & יְרֹא בִּירֹא כִּירֹא לִירֹא Infin.
יְרָא יִרְאוּ יִרְאִי יְרֶאנָה Impe.
אִירָא תִּירָא יִירָא נִירָא תִּירְאוּ יִירְאוּ Futu.

Niphal.

Præt. נוֹרָא נוֹרֵאתָ נוֹרֵתִי נוֹרְאוּ נוֹרֵאתֶם

Præs. נוֹרָא נוֹרָאִים נוֹרָאָה & נוֹרֵאת

Infin. הִוָּרֵא בְּהִוָּרֵא כְּהִוָּרֵא לְהִוָּרֵא

Impe. הִוָּרֵא הִוָּרְאוּ הִוָּרְאִי הִוָּרֶאנָה

Futu. אִוָּרֵא תִּוָּרֵא יִוָּרֵא נִוָּרֵא תִּוָּרְאוּ

Piel.

Præt. יֵרֵא יֵרֵאתָ יֵרֵאתִי יֵרְאוּ יֵרֵאתֶם

Præs. מְיָרֵא מְיָרְאִים מְיָרְאָה מְיָרְאוֹת

Paul. מְיוֹרָה מְיוֹרָאִים מְיוֹרָאָה מְיוֹרָאוֹת

Infin. יָרֵא בְּיָרֵא כְּיָרֵא לְיָרֵא מִיָּרֵא

Impe. יָרֵא יָרְאוּ יָרְאִי יָרֶאנָה

Futu. אֲיָרֵא תְּיָרֵא יְיָרֵא נְיָרֵא תְּיָרְאוּ

In reliquis coniugationibus desideratur.

Quiescentia Pe Iod & simul ל ה.

Quinq; verba, vt יָנָה יָרָה יָגָה יָפָה & יָרָה habent â fronte quiescens ad formam יָרַשׁ : & à tergo quiescit ה quemadmodum in גָּלָה :

Præt. יָרָה יָרִיתָ יָרִיתִי יָרוּ יְרִיתֶם

Præs. יוֹרֶה יוֹרִים יוֹרָה יוֹרוֹת

Paul. יָרוּי יְרוּיִם יְרוּיָה יְרוּיוֹת

Infin.

Infin. יָרֹה & יְרוֹת בִּירוֹת כִּירוֹת לִירוֹתִי
Impe. יְרֵה יְרוּ יְרִי יְרֶינָה
Futu. אִירֶה תִּירֶה יִירֶה נִירֶה תִּירוּ יִירוּ

Cum ו conuersiuo, וַיִּיר & ierit &c. In niphal reperiuntur participia נוּגֵי & נוּגוֹת à יָגָה: item futurum יִיָּרֶה Exod. 19. Piel sequitur formam גִּלָּה & nihil variat.

Hiphil.

Præt. הוֹרָה הוֹרֵיתָ הוֹרֵיתִי הוֹרוּ הוֹרֵיתֶם
Præs. מוֹרֶה מוֹרִים מוֹרָה מוֹרוֹת
Paul. מוּרֶה מוּרִים מוּרָה מוּרוֹת
Infin. הוֹרָה & הוֹרֹה בְּהוֹרוֹת כְּהוֹרוֹת
Imp. הוֹרֵה הוֹרוּ הוֹרִי הוֹרֶינָה
Futu. אוֹרֶה תּוֹרֶה יוֹרֶה נוֹרֶה תּוֹרוּ יוֹרוּ

In hithpael coniugatur tantum הִתְיַדָּה & הִתְיַפָּה ad formam הִתְגַּלָּה:

DE VERBIS DEfectiuis.

Defectiua Ebreis dicuntur, in quib. vna ex literis radicalib. inter con-

coniugandum deficit. Et pro numero radicalium diuiduntur in tres ordines.

defectiua	Pe Ain lamed	Poal.

Primus ordo continet duas ſpecies, nempe defectiua Pe nun, & Pe Iod.

Defectiua Pe Nun.

Omnia verba quæ primam radicis habent Nun, ſunt defectiua, vt נָפַל ſic נָטַל: Excipiuntur habentia mediam gutturalem, aut quieſcentem, vt נָהַל ſic נוּחַ:

Canon generalis.

Quotieſcunq; primæ radicali נ iuxta coniugationes perfectorum erat ſubijciendum ſcheua mutum, abſconditur illa per dages forte, vt תִּטּוֹר pro inuſitato תִּנְטוֹר &c.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0078-0

נָגַשׁ נָגַשְׁתָּ נָגַשְׁתִּי נָגְשׁוּ נְגַשְׁתֶּם Præt.
נוֹגֵשׁ נוֹגְשִׁים נוֹגְשָׁה & נֹגֶשֶׁת נֹגְשׁוֹת Præſ.
נָגוּשׁ נְגוּשִׁים נְגוּשָׁה נְגוּשׁוֹת Paul.
נָגוֹשׁ & גֶּשֶׁת בְּגֶשֶׁת כגשת לָגֶשֶׁת Infin.
גַּשׁ גְּשׁוּ גְּשִׁי גַּשְׁנָה Impe.
אֶגַּשׁ תִּגַּשׁ יִגַּשׁ נִגַּשׁ תִּגְּשׁוּ יִגְּשׁוּ Futu.

Infinitiuus in quatuor his radicibus, vt נָגַשׁ נָגַע נָטַע & נָפַח abijcit Pe nun punctandum ſcheua muto, & ſuſcipit duplex ſægol vt גֶּשֶׁת, ſi tertia fuerit gutturalis erit duplex pathah, vt לָטַעַת &c. Reliqua habent perfectorum formam, vt לִנְתוֹץ. Ierem. 1.

Imperatiuus in ſequentibus verbis reijcit Pe nun, & deſinit in perfectorum terminationes, vt גַּשׁ & גּוֹשׁ, ſic גַּע, שַׁל, סַע & קַח: Reliqua perfectè veniunt, vt נְצֹר Pſ. 34.

Futurum abſcondit penun

in

in dages, & desinit in terminationes perfectorum, vt תִּקֹּם sic יִפַּח: paucissima perfectè scribuntur, vt יִצֹּר & יִנְצֹר &c.

Niphal defectiuorum Pe Nun.

Præteritum & præsens abscondunt Pe Nun scheuandum per dages, vt נִקַּם: Si ainpoal fuerit gutturalis, nihilominus deficit pe nun, vt נִחַם excipitur נִנְעַר:

נִגַּשׁ נִגַּשְׁתָּ נִגַּשְׁתִּי נִגְּשׁוּ נִגַּשְׁתֶּם Præt.
נִגָּשׁ נִגָּשִׁים נִגָּשָׁה נִגֶּשֶׁת נִגָּשׁוֹת Præs.
הִנָּגֵשׁ בְּהִנָּגֵשׁ כְּהִנָּגֵשׁ לְהִנָּגֵשׁ Infin.
הִנָּגֵשׁ הִנָּגְשׁוּ הִנָּגְשִׁי הִנָּגַשְׁנָה Impe.
אֶנָּגֵשׁ תִּנָּגֵשׁ יִנָּגֵשׁ נִנָּגֵשׁ תִּנָּגְשׁוּ Futu.

Infinitiuus, imperatiuus & futurum scribuntur perfectè, quare primæ radicali Nun non contingit scheua mutum.

Piel defectiuorum Pe Nun.

Secunda coniugatio per omnia tempora habet perfectorum

rum formam, nam primæ radicali Nun non competit ſcheua mutum, hinc נִֽנַּתְּקָה Pſalm. 2. ſic Paſsiuum נִקַּרְתֶּם Ieſa. 51.

Hiphil defectiuorum Pe Nun.

In tertia coniugatione vbique abſconditur נ pepoal in dages forti, Nam ſi ad perfectorum formam exegeris ſubſcribendum illi erat ſcheua mutum, vt הִבִּיעַ

Præt. הִגִּישׁ הִגַּשְׁתָּ הִגַּשְׁתִּי הִגִּישׁוּ
Præſ. מַגִּישׁ מַגִּישִׁים מַגִּישָׁה & מַגֶּשֶׁת
Paul. מֻגָּשׁ מֻגָּשִׁים מֻגָּשָׁה & מֻגֶּשֶׁת
Infin. גֵּשׁ & הַגִּישׁ בְּהַגִּישׁ כהגּישׁ לְהַגִּישׁ
Impe. הַגֵּשׁ הַגִּישׁוּ הַגִּישִׁי הַגֵּשְׁנָה
Futu. אַגִּישׁ תַּגִּישׁ יַגִּישׁ נַגִּישׁ תַּגִּישׁוּ יַגִּישׁוּ

Quæ ſecundam radicalem habent indageſſabilem, ſcribuntur perfectè, vt הִנְחִיל &c.

Hophal defectiuorum Pe Nun.

Præt. הֻגַּשׁ הֻגַּשְׁתָּ הֻגַּשְׁתִּי הֻגְּשׁוּ הֻגַּשְׁתֶּם
Infin. הֻגֵּשׁ
Fut.

Futu. אֲגַּשׁ תִּגַּשׁ יִגַּשׁ נִגַּשׁ תִּגְּשׁוּ יִגְּשׁוּ

Hithpael coniugatur integrè, vt מִתְנַקֵּם vindicans se Ps. 8.

Defectiuum in vtraque extremitate est vnicum נָתַן tam Nun pepoal, quam lamedpoal amittit, quando eidem subijciendum erat scheua mutum, vt

Præt. נָתַן נָתַתָּ נָתַתִּי נָתְנוּ נְתַתֶּם נָתַנּוּ

Præs. נֹתֵן נוֹתְנִים נוֹתְנָה & נֹתֶנֶת נֹתְנוֹת

Paul. נָתוּן נְתוּנִים נְתוּנָה נְתוּנוֹת

Infin. נָתוֹן & תֵּת בְּתֵת כְּתֵת לָתֵת מִתֵּת

Impe. תֵּן תְּנוּ תְּנִי תֵּנָּה

Futu. אֶתֵּן תִּתֵּן יִתֵּן נִתֵּן תִּתְּנוּ יִתְּנוּ

Coniugatio Paßiua Niphal.

Præt. נִתַּן נִתַּתָּ נִתַּתִּי נִתְּנוּ נִתַּתֶּם נִתַּנּוּ

Præs. נִתָּן נִתָּנִים נִתָּנָה & נִתֶּנֶת נִתָּנוֹת

Infin. הִנָּתֵן בְּהִנָּתֵן כְּהִנָּתֵן להנתן מֵהִנָּתֵן

Imp. הִנָּתֵן הִנָּתְנוּ הִנָּתְנִי הִנָּתֵנָּה

Futur. אֶנָּתֵן תִּנָּתֵן יִנָּתֵן נִנָּתֵן תִּנָּתְנוּ

In reliquis coniugationibus non reperitur verbum hoc, nisi futurum hophal, vt יֻתַּן Leuit. 11. Num. 26. &c.

De-

Defectiua Pe nun cum Lamed aleph quieſcente ſunt tria, נָשָׂא נָבָא, & נָשָׂא â fronte reſpiciunt ad formam נָגַשׁ & à tergo ad מָצָא :

Coniugatio Kal.

Præt. נָשָׂא נָשָׂאתָ נָשָׂאתִי נָשְׂאוּ
Præſ. נוֹשֵׂא נוֹשְׂאִים נוֹשְׂאָה & נוֹשֵׂאת
Paul. נָשׂוּא נְשׂוּאִים נְשׂוּאָה נְשׂוּאוֹת
Infin. נָשׂוֹא & שֵׂאת בְּשֵׂאת כְּשֵׂאת לָשֵׂאת
Impe. נְשָׂא & שָׂא שְׂאוּ שְׂאִי שְׂאֶנָה
Futu. אֶשָּׂא תִּשָּׂא יִשָּׂא נִשָּׂא תִּשְּׂוּ יִשְּׂאוּ

Niphal.

Præt. נִשָּׂא נִשֵּׂאתָ נִשֵּׂאתִי נִשְּׂאוּ נִשֵּׂאתֶם
Præſ. נִשָּׂא נִשָּׂאִים נִשָּׂאָה נִשָּׂא.וֹת
Infin. הִנָּשֵׂא בְּהִנָּשֵׂא כְּהִנָּשֵׂא לְהִנָּשֵׂא מֵהִנָּשֵׂא
Impe. הִנָּשֵׂא הִנָּשְׂאוּ הִנָּשְׂאִי הִנָּשֶׂאנָה
Futu. אֶנָּשֵׂא תִּנָּשֵׂא יִנָּשֵׂא נִנָּשֵׂא תִּנָּשְׂאוּ

In 2. coniugatione נִשֵּׂא quieſcente א in zere, vt נִשֵּׂאת

In 3. coniugatione הִשִּׂיא vbi pe nun deficit & lamedhe quieſcit.

In 4. coniugatione הִתְנַשֵּׂא &c.

Defectiua pe nun cum lamedhe quieſcente ſunt octo.
נָשָׁה נָקָה נָצָה נָכָה נָסָה נָלָה נָזָה נָטָה
reſpiciunt ad coniugationem נָגַשׁ & ratione lamedhe ad formam גָּלָה: vt:

נָטָה נָטִיתָ נָטִיתִי נָטוּ נְטִיתֶם Præt.
נוֹטֶה נוֹטִים נוֹטָה נֹטוֹת Præſ.
נָטוּי נְטוּיִם נְטוּיָה נְטוּיוֹת Paul.
נָטוֹה & נְטוֹת בִּנְטוֹת כִּנְטוֹת לִנְטוֹת Infin.
נְטֵה נְטוּ נְטִי נְטֶינָה Impe.
אֶטֶּה תִּטֶּה יִטֶּה נִטֶּה תִּטּוּ יִטּוּ Futu.

Futurum cum ו conuerſiuo וַיֵּט & ſic poſt monoſyllabam vt אַל תֵּט. Aliquando וַיַּז &c.

Niphal non differt à ſuis regulis, vt נִטָּיו Num. 24. ſic futur, יִנָּטוּ Ierem. 9.

Secunda coniugatio retinet penun nihil diſcedens à forma גִּלָּה:

In

In tertia coniugatione abijcitur Pe nun & he quiescit, vt הִטָּה. In futuro cum ו conuersiuo legitur וָאַט Ierem. 15.

Quarta coniugatio non perdit pe nun, sed tantum ה quiescit.

Defectiua pe iod sunt nouem, יָצַב יָצַג יָצַע יָצַק יָצַר, יָצַת יָסַר יָנַח יָקַח siue לָקַח hæc imitantur coniugationem נָגַשׁ per omnia tempora.

Coniugatio Kal.

Præt. יָצַק יָצַקְתָּ יצקתי יָצְקוּ יְצַקְתֶּם
Præs. יוֹצֵק יוֹצְקִים יוֹצְקָה יוצקת יוֹצְקוֹת
Paul. יָצוּק יְצוּקִים יְצוּקָה יְצוּקוֹת
Infin. יָצוֹק & יְצוֹק & צֶקֶת בְּצֶקֶת כְּצֶקֶת
Impe. יְצֹק & צַק יְצְקוּ & צְקוּ
Futu. אֶצֹּק תִּצֹּק יִצֹּק נִצֹּק תִּצְּקוּ יִצְּקוּ

Futurum in neutris habet pro holem, vt נִתַּצַת Iesa. 9.

Niphal imitatur formam

נַגֵּשׁ : in infinitiuo, imperatiuo & futuro eſt ו pro peiod, vt הִוָּסְרוּ :

Secunda coniugatio ſine defectu vſurpatur, vt תְּיַסֵּר ſic pual יֻצָּרוּ Pſal. 139.

Hiphil ſcribitur cum defectu peiod ad formam הַגִּישׁ hinc Pſal. 74. הִצַּבְתָּ &c. Hophal וְהֻצַּב &c.

Quarta coniugatio nihil diſcrepat à verbis perfectis, hinc Pſal. 2. יִתְיַצְּאוּ &c.

De ſecundo ordine defectiuorum.

Quæ ſecundam & tertiam radicis eaſdem habent literas, vocantur Ebræis verba duplicata, vt גָּלַל בָּזַז אָרַר &c. In his ſæpe abſconditur ain poal per dages, vt בּזּוּ &c.

Kal defectiuorum ain poal.

Verba defectiua ainpoal abijciunt mediam literam cum præ-

præcedente vocali, vt à תָּמַם fit תַּם sic סב &c.

סַב סַבּוֹתָ סַבֹּתִי סַבּוּ סַבּוֹתֶם Præt.
סַב סַבִּים סַבָּה סַבּוֹת Præl.
סוּב סָבִים סְבָה סְבוּת Paul.
סוֹב בְּסוֹב כְּסוֹב לָסוֹב מִסּוֹב Infin.
סֹב סֹבּוּ סֹבִּי סֻבֶּינָה Impe.
אָסֹב תָּסֹב יָסֹב נָסֹב תָּסֹבּוּ Futu.

Præteritum aliquando habet holem pro patha, vt רוֹמּוּ Iob. 24. sic וָרֹבּוּ Genes. 49.

Præsens fœmininum accentuat vltimam ad differentiam præteriti paroxytoni. Paul rectius perfectè scribitur.

Infinitiuus habet holem quod ferè scribitur sine vau adiuncto.

Imperatiuus in fœminino plurali mutat holem in Kybbutz translato accentu, vt סֻבֶּינָה:

Futurum sub literis אֵיתָן habet

bet

bet ֶ quod in fœminino plurali
leuatur in ֵ vt תְּסֻבֶּינָה

Vau conuersiuum transferens accentum ex vltima ad penultimam, mutat holem in cametzhatuph, vt וַנָּסָב &c. Ante ר plerunq; est ַ vt וַיָּצַר sic אַל־תָּצַר

Niphal defectiuorum Ain Poal.

נָסַב נְסַבּוֹתָ נְסַבּוֹתִי נָסַבּוּ נְסַבּוֹתֶם Præt.
נָסָב נְסַבִּים נְסַבָּה נְסַבּוֹת Præs.
הִסּוֹב & הִסַּב כְּהִסֹּב לְהִסַּוֹב כְּהִסַּוֹב Infin.
הִסַּב הִסַּבּוּ הִסַּבִּי הִסַּבֶּינָה Impe.
אֶסַּב תִּסַּב יִסַּב נִסַּב תִּסַּבּוּ יִסַּבּוּ Futu.

Præteritum in tertijs personis vsitatius habet pathah sub pepoal, aliquando tamen est zære aut holem pro ַ vt נָסֵבָּה Ezechiel. 26. וְנָגֹלוּ Iesaiæ 34.

Piel defectiuorum ain poal.

In his verbis ponitur ו quiescens pro ain poal deficiente, &
pro

pro dages indice huius coniugationis geminatur tertia radicalis, nihilq; differt â quiescentibus ain vau.

Præt. סוֹבֵב סוֹבַבְתָּ סוֹבַבְתִּי סוֹבְבוּ סוֹבַבְתֶּם
Præs. מְסוֹבֵב מְסוֹבְבִים מְסוֹבְבָה מְסֹבְבוֹת
Paul. מְסוֹבָב מְסוֹבָבִים מְסוֹבָבָה מְסוֹבָבוֹת
Infin. סוֹבֵב בְּסוֹבֵב כְּסוֹבֵב לְסוֹבֵב מְשׁוֹבֵב
Impe. סוֹבֵב סוֹבְבוּ סוֹבְבִי סוֹבַבְנָה
Futu. אֲסוֹבֵב תְּסוֹבֵב יְסוֹבֵב נְסוֹבֵב תְּסוֹבְבוּ

Pual passiuum.

Præt. סוֹבַב סוֹבַבְתָּ סוֹבַבְתִּי סוֹבְבוּ
Præs. סוֹבָב סוֹבָבִים סוֹבָבָה סוֹבָבוֹת
Infin. סוֹבַב בְּסוֹבַב כְּסוֹבַב לְסוֹבַב מְסוֹבַב
Futu. אֲסוֹבַב תְּסוֹבַב יְסוֹבַב נְסוֹבַב תְּסוֹבְבוּ

Hæc passiua forma nihil fere differt à sua actiua voce præter constructionem, & plerunque desinit in patha, vt Threnorum 1. עוֹלַל &c.

Hiphil defectiuorum ain poal.

הֵסֵב הַסִבּוֹתָ הֲסִבּוֹתִי הֵסֵבּוּ Præt.
מֵסֵב מְסִבִּים מְסִבָּה מְסִבּוֹת Præſ.
מוּסָב מוּסַבִּים מוּסַבָּה מוּסַבּוֹת Paul.
הָסֵב בְּהָסֵב כְּהָסֵב לְהָסֵב מֵהָסֵב Infin.
הָסֵב הָסֵבּוּ הָסֵבִּי הֲסִבֶּינָה Impe.
אָסֵב תָּסֵב יָסֵב נָסֵב תָּסֵבּוּ יָסֵבּוּ Futu.

Præteritum in tertijs perſonis ſub pepoal habet nonnunquam pathah pro zere, vt הֵסַבּוּ 1. Sam. 5. Sic & præſens מֵסַב 1. Regum 6.

Infinitiuus, Imperatiuus & futurum pro zere quoque interdum accipiunt _ vt לְהָרַע Pſalm. 15.

Futurum cum ו conuerſiuo וַיָּגֶל.

Hophal defectiuorum ain poal.

הוּסַב הוּסַבּוֹתָ הוּסַבּוֹתִי הוּסַבּוּ Præt.
הוּסַב & הוּסֵב Infin.
אוּסַב תּוּסַב יוּסַב נוּסַב תּוּסַבּוּ Futu.

Hithpael defectiuorum ainpoal.

Habet

Habet rationem ſui piel præfixis literis הִתְ & per metatheſin ſcribitur הִסְתּוֹבֵב &c.

De Tertio ordine defectiuorum.

Tertius ordo continet deficientia lamed nun,& lamedthau.

Omnia verba tertiam radicalem habentia Nun, abſcondunt eam per dages forte, quotieſcunque eidem ſubſcribendum erat ſcheua mutum, ſequente alio Nun, vt fit in prima perſona præteriti pluralis, & in ſecunda imperatiui fœminini pluralis, itemque in ſecunda & tertia futuri fœminini pluralis per omnes coniugationes, vt שָׁכַן:

שָׁכַנּוּ שְׁכֹנָּה תִּשְׁכֹּנָּה Kal.
נִשְׁכַּנּוּ הִשָּׁכֵנָּה תִּשָּׁכֵנָּה Niphal.
שִׁכַּנּוּ שַׁכֵּנָּה תְּשַׁכֵּנָּה Piel.
שֻׁכַּנּוּ תְּשֻׁכַּנָּה Pual.
הִשְׁכַּנּוּ הַשְׁכֵּנָּה תַּשְׁכֵּנָּה Hiphil.

הָשְׁכַּנּוּ תָּשְׁכַּנָּה Hophal.
הִשְׁתַּכַּנּוּ הִשְׁתַּכֵּנָּה תִּשְׁתַּכֵּנָּה Hithpael.

Defectiua ain poal desinentia in Nun, non abscondunt eam in prima & tertia coniugatione, quare eidem non contingit scheua mutum vnde חֲנוֹנוּ &c.

Defectiua lamed thau.

Omnia verba quæ tertiam radicalem habent ת abscondunt eam per dages si eidem subscribendum erat scheua mutum sequente alio ת, vt fit in secundis personis vtriusque generis & numeri, itemq; in prima singulari præteriti per omnes coniugationes, vt שָׁבַת.

שָׁבַתָּ שָׁבַתְּ שָׁבַתִּי שְׁבַתֶּם שְׁבַתֶּן Kal.
נִשְׁבַתָּ נִשְׁבַתְּ נִשְׁבַתִּי נִשְׁבַתֶּם נִשְׁבַתֶּן Niphal.
שִׁבַּתָּ שִׁבַּתְּ שִׁבַּתִּי שִׁבַּתֶּם שִׁבַּתֶּן Piel.
שֻׁבַּתָּ שֻׁבַּתְּ שֻׁבַּתִּי שֻׁבַּתֶּם שֻׁבַּתֶּן Pual.
הִשְׁבַּתָּ הִשְׁבַּתְּ הִשְׁבַּתִּי הִשְׁבַּתֶּם הִשְׁבַּתֶּן Hiphal
Ho-

הָשְׁבַּתָּ הָשְׁבַּתְּ הָשְׁבַּתִּי הָשְׁבַּתֶּם הָשְׁבַּתֶּן Hophal.
הִשְׁתַּבַּתָּ הִשְׁתַּבַּתְּ הִשְׁתַּבַּתִּי הִשְׁתַּבַּתֶּם Hithpa.

Defectiua ain poal habentia tertiam radicalem ת non abſcondunt eam, ſi excluſerit ſcheua mutum, vnde וְכַתּוֹתִי Pſal. 89.

De verbis quadratis.

Habentia quatuor literas ſubſtantiales vocantur Ebræis quadrata, & fiunt per geminationem eiuſdem radicis, vel per compoſitionem duarum diuerſarum radicum contractis ijſdem literis. Coniugantur tantum in 2. & 4. coniugatione, atq; ſignificant geminationem id eſt aſsiduitatem actionis ſuæ.

Coniugatio Piel quadratorum.

גִּלְגֵּל גִּלְגַּלְתָּ גִּלְגַּלְתִּי גִּלְגְּלוּ גִּלְגַּלְתֶּם Præt.
מְגַלְגֵּל מְגַלְגְּלִים מְגַלְגְּלָה מְגַלְגְּלוֹת Præſ.
מְגֻלְגָּל מְגֻלְגָּלִים מְגֻלְגָּלָה מְגֻלְגָּלוֹת Paul.
גַּלְגֵּל בְּגַלְגֵּל כְּגַלְגֵּל לְגַלְגֵּל מִגַּלְגֵּל Infin.
גַּלְגֵּל גַּלְגְּלוּ גַּלְגְּלִי גַּלְגֵּלְנָה Impe.
Futu.

Futu. אֲגַלְגֵּל תְּגַלְגֵּל יְגַלְגֵּל נְגַלְגֵּל תְּגַלְגְּלוּ

Pual verborum quadratorum.

Præt. גֻּלְגַּל גֻּלְגַּלְתָּ גֻּלְגַּלְתִּי גֻּלְגְּלוּ גֻּלְגַּלְתֶּם
Præſ. גֻּלְגָּל גֻּלְגָּלִים גֻּלְגָּלָה גֻּלְגָּלוֹת
Infin. גַּלְגֵּל בְּגַלְגֵּל כְּגַלְגֵּל לְגַלְגֵּל מִגַּלְגֵּל
Futu. אֲגַלְגֵּל תְּגַלְגֵּל יְגַלְגֵּל נְגַלְגֵּל תְּגַלְגְּלוּ

Hithpael quadratorum.

Præt. הִתְגַּלְגֵּל הִתְגַּלְגַּלְתָּ הִתְגַּלְגַּלְתִּי
Præſ. מִתְגַּלְגֵּל מִתְגַּלְגְּלִים מִתְגַּלְגָּלֶת
Infin. הִתְגַּלְגֵּל בְּהִתְגַּלְגֵּל כְּהִתְגַּלְגֵּל
Impe. הִתְגַּלְגֵּל גַּלְגְּלוּ גַּלְגְּלִי גלגלנה
Futu. אֶתְגַּלְגֵּל תִּתְגַּלְגֵּל יִתְגַּלְגֵּל נִתְגַּלְגֵּל

Et quæ quartam habent quieſcentem omnibus modis & temporibus quieſcent, ſicut in verbis trium literarum, vt הִשְׁתַּחֲוָה in futuro אֶשְׁתַּחֲוֶה. Et vau conuerſiuum in futuro abijcit ה quartam literam ſubſtantialem, vt Gen. 33. וַיִּשְׁתַּחוּ vbi ו in fine eſt tertia ſubſtantialis litera, nam in plu-

plurali ſcribitur וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ aut וַיִּשְׁתַּחֲוּ Geneſ. 8. & 27.

Verba quinq; literarum ſunt duo tantum חֳמַרְמְרוּ Threnorum 1. 2. & Iob. 16. יָפְיָפִיתָ Pſalm. 45. coniugantur tantum in 2. coniugatione Paſsiua.

DE NOMINE.

Triplicia ſunt nomina, videlicet perfecta, quieſcentia & defectiua.

Accidunt nomini, Qualitas, Genus, Numerus, Caſus, Declinatio, Comparatio & Forma.

Qualitas eſt quatruplex.

Subſtantiuum, vt אֶרֶץ, ſic יוֹחָנָן
Adiectiuum, vt צַדִּיק : גָּדוֹל :
Gentile, עִבְרִי : ſic יְהוּדִית
Numerale, שֶׁבַע &c.

Genera ſunt duo.

Ex natura maſculina ſunt, virorum, fluuiorum & menſium nomina, vt נִיסָן : פְּרָת : יְהוּדָה :

Ex terminatione ſunt Maſculina, quæ in literas radicales exeunt, vt בַּיִת &c.

Fœminina ſunt ex natura, mulierum, regionum, vrbium, membrorum & ventorumnomina, vt. רָחֵל : בָּבֶל : יָד : צָפוֹן : &c.

Ex terminatione ſunt fœminina, quæ in ה vel ת ſeruile deſinunt, vt צְדָקָה : חוֹתֶמֶת

Numerus eſt triplex.

Singularis ex terminatione vtriuſque generis, vt iam dictum eſt, cognoſcitur.

Pluralis Maſculinorum exit in ים vt דְּבָרִים. At fœminina in ות vt צְדָקוֹת &c.

Dualis in vtroq; genere habet terminationem ים vt עֵינַיִם ſic שְׁנָתַיִם

Ca-

Casus sunt sex.

Nominatiuus articulo caret, interdum habet ה demonstrati-uum, vt הָרְשָׁעִים.

Genitiuus cognoscitur ex constructione regiminis, vt דְּבַר יְהוָה &c.

Datiui articulus est ל vt לְקוֹל &c.

Accusatiuum præcedit verbum actiuum seu articulus אֶת vt קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה &c.

Vocatiuus articulum nescit, aliquando habet ה demonstrationis, vt הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם:

Ablatiuus deprehenditur ex præpositione מִן vel ב & עִם vt מֵהָר &c.

Non autem vbique opus est articulo, יוֹדֵעַ יְהוָה דֶּרֶךְ צַדִּיקִים Psalm. 1.

De-

Declinantur nomina ſine variatione terminationis, vt hîc patet.

Fœmin.	Maſculin.	
צְדָקָה	דָּבָר	Nom.
שֶׁל צְדָקָה	שֶׁל דָּבָר	Gen.
לִצְדָקָה	לְדָבָר	Dat.
אֶת־צְדָקָה	אֶת־דּבר	Accu.
צְדָקָה	דָּבָר	Vocat.
מִצְּדָקָה	מִדָּבָר	Ablat.

Et pluraliter.

צְדָקוֹת	דְּבָרִים
שֶׁל צְדָקוֹת	שֶׁל דְּבָרִים
צְדָקוֹת	לִדְבָרִים
אֶת־צְדָקוֹת	אַת דְּבָרִים
צְדָקוֹת	דְּבָרִים
מִצְּדָקוֹת	מִדְּבָרִים

Comparatio.

Poſi-

צַדִּיק Positiuus,
צַדִּיק יוֹתֵר Comparatiuus,
צַדִּיק מְאֹד Superlatiuus,

Forma nominum est quatruplex.

A prima coniugatione deducuntur nomina leuia, quæ carent dages forti, retinētq; puncta singulorum temporum desinendo in vnam vocem magnam, vt כְּתָב : שׁוֹפָר, אָדָם

Quædam sub pepoal habent zere, vt לֵבָב

Nonnulla habent quinque vel sex puncta, vt זָכָר & זֵכֶר Ante gutturalem vltimam est pathah, vt יֵשַׁע : Si fuerit gutturalis, scribitur geminum _ vt נַעַר

Pauca habent sub pepoal vocem hirec vt קִיטוֹר.

In paucissimis est schurec, vt שׁוּעָל:

2. Ex verbis secundæ coniugationis nascuntur nomina dagessata seu fortia, quæ potentiam significant, retinentque singulorum temporum puncta, vt אִכָּר: טַבָּח. Media ר transfert dages ad pathah, vt חָרָשׁ עָרִיץ. Habentia Kybbutz sunt à verbis pasiuis, vt סֻבּוֹל: עֻגָּב &c.

3. A verbis tertiæ coniugationis trahuntur nomina, quæ vnam ex literis הֶאֱמַנְתִּי habent præpositam cum hirec, vel patha vel sægol paruo, vt הַשְׂכֵּל אֶזְרוֹעַ מִסְתָּר מַלְאָךְ נִמְרֹד תַּלְמִיד יִצְהָר יַנְשׁוּף: Quædam in fine habent Nun, & thau hæemanticum, vt זִכָּרוֹן: שִׁפְלוּת &c.

4. Ex hithpael rarissimè vsur-

pan-

pantur nomina , vt הִתְחַבְּרוּת : הִשְׁתַּחֲוָיָה Daniel. 11.

De Nominibus Gentilibus.

Masculina desinentia in י seruile , fœminina assumunt ה vel ת vt:

Fœmin.		Masculin.	
עברית	עִבְרִיָּה	עִבְרִי	1.
מוֹאֲבִית	מוֹאֲבִיָּה	מוֹאֲבִי	2.
יְהוּדִית	יְהוּדִיָּה	יְהוּדִי	3.
נֳכְרִית	נֳכְרִיָּה	נֳכְרִי	4.

Sic alia quædam ordinem significantia, vt sunt numeralia ordinis, vt

שֵׁנִית	שְׁנִיָּה	שֵׁנִי
תַּחְתִּית	תַּחְתִּיָּה	תַּחְתִּי

De Numero Cardinali.

Maſculina à tres vſq; ad decem habent fęmininorum terminationes, & fœminina maſculinorum, vt:

Fœmin	Maſculin.
אַחַת אֶחָת	אַחַד & אֶחָד
שְׁתַּיִם	שְׁנַיִם
שָׁלוֹשׁ	שְׁלֹשָׁה
אַרְבַּע	אַרְבָּעָה
חָמֵשׁ	חֲמִשָּׁה
שֵׁשׁ	שִׁשָּׁה
שֶׁבַע	שִׁבְעָה
שְׁמֹנֶה	שְׁמֹנָה
תְּשַׁע	תִּשְׁעָה
עֶשֶׂר	עֲשָׂרָה

Communis generis ſunt denarij numeri, & deſinunt in terminationem ים, vt שְׁלשִׁים אַרְבָּעִים שִׁשִּׁים שִׁבְעִים שְׁמֹנִים תִּשְׁעִים עֶשְׂרִים חֲמִשִּׁים

מֵאָה

מְאָה & אֶלֶף vſurpantur tam ſubſtantiuè quâm adiectiuè, de quibus vide Lexicon.

De nominibus quieſcentibus Pe Iod.

Quæ à præterito & participijs Kal deducuntur, omnia ſunt perfecta, vt יָשָׁר & יְשָׁרָה, ſic יוֹשֵׁב &c.

Ab infinitiuo formata abijciunt Pe iod, & ſunt hæc ſequentia.

Fœminina		Maſcul.
דַּעַת	דֵּעָה	דֵּעַ
לֶדֶת	לֵדָה	רֹק
שֵׁנָה	שִׁיבָה	אֹר
עֵצָה	עֵדָה	בּוֹל
צֹאת	חֵמָה	צֹא

Ex tertia coniugatione ſunt hæc hæemantica.

מוֹדַעַת	מוֹשָׁבָה	מוֹשָׁב
מוֹקֵדָה	מוֹעֵצָה	מוֹעֵד
תּוֹלֶדֶת	מוֹלֶדֶת	מוֹעִיל
תּוֹחֶלֶת	מוּסָרָה	מוּסָר
תּוֹכַחַת	תּוֹכֵחָה	תּוֹשָׁב
תּוֹעֵבָה תּוּגָה	תּוֹרָה	תּוֹצָא

Septem reſeruant Iod quieſcens, vt מִישׁוֹר מֵישָׁר מֵיתָר מֵיטָב תִּינוֹק תִּירוֹשׁ תֵּימָן :

Forma quieſcentium ain vau.

Fœminin.		Maſculina.
ר מוּת	זָרָה	זָר
גֵּרוּת	גֵּרָה	גֵּר
נַחַת	חִידָה	קִים
בּוֹשֶׁת	דּוֹרָה	קוֹל
	נוֹמָה	אוֹר
	צָרוֹן :	מָוֶת

Hæmantica hanc habent formam.

אָרוּשׁ חֲנָחָה מְנוּחָה
אָסוּף הֲנָפָה הֲפוּגָה
מָנוֹחַ מְנוֹרָה מְנוּסָה
מָגוּר תְּמוּרָה תְּבוּכָה
מֵרוֹץ מְרוּצָה

Forma quiescentium Ain Iod.

שִׁיר שִׁירָה
גִּיל גִּילָה
רֵיחַ אֵימָה
לַיִל צֵירָה
חִיצוֹן חִיצוֹנָה

In nonnullis eſt ain iod pro ain vau.

Quædam perfecte ſcribuntur vt יְקוּם: דַּיָּן ſic מְדָיָן &c.

1. *Quieſcentia Lamed He in ſægol.*

Fœm. Maſc.

יָפֶה יָפָה רָצוֹן גָּלוּת
נָאֶה פֵּאָה הֵרוֹן פְּדוּת
חוֹלֶה חוֹלָה שֶׁקֶת שְׁבוּת

Sic hæemantica.

הַרְבֵּה   אֶתְנָה   אֶתְנַן
אַרְבֶּה   מַרְבִּית   תַּרְבִּית
מִקְנֶה   מִנְחָה   מֶחֱצָה   תִּקְוָה
מַרְאֶה   מַרְאָה   תַּאֲוָה   תְּלָאָה

2. Quædam mutant Lamed he in י, vt:

נָקִי   נִקָּיָה   עֲנִיָּה
בְּכִי   שְׁנִיָּה   שֵׁנִית
חֳלִי   פְּרִיָּה   חֲנִית
שָׂדַי   אֲנִיָּה   שְׁבִית
דְּוַי דְּוָּי   חֶלְיָה   בִּנְיָן

3. In nonnullis planè abijcitur he, vt:

אָב   אָח   חָם   אָחוֹת   חָמוֹת
בֵּן   בַּת
פֶּה   רִי   דִּי
חַי   חַיָּה

De nominibus defectiuis Pe Nun.

Quæ

Quæ â præterito & participijs Kal deſcendunt, omnia perfectè veniunt, vt נָבָל & fœminina נְבָלָה &c.

Ab infinitiuo Kal deducta perdunt Pe nun, & ſunt tantum ſeptem.

Fœmin.	Maſcul.
סֹעָה	גַּר
	זֵר
שְׂאֵת	שִׂיא
שֵׂאת	שׂוֹא

Hæmanticorum forma hæc eſt.

מַפָּלָה מַפֶּלֶת	מַפָּל
הַכָּרָה הַצָּלָה	מַפֵּץ
מַגֵּפָה	מַשּׂוֹר
מַשּׁוּאָה	מַבּוּל
מִטָּה	מִקָּח
מַטָּה	מִבָּס

Et ſic alia.

Defectiua Pe Iod sunt tantum sex.

מַצָּע   מַצָּבָה

מַצָּב   מַצֵּבָה

מֻצָּב   מַצֶּבֶת

Forma defectiuorum Ain Poal.

Masculin.   Fœmin.

דַּל   דַּלָּה   רָעָה

גֵּז   גִּזָּה   חִתִּית

חֹק   חֻקָּה   בְּרִית

Hæmanthica.

מָסָךְ   מְגִלָּה   מְאֵרָה

מָגֵן   מְקֵרָה   מְגֵרָה

מָעוֹז   מְשַׁמָּה   מְעָרָה

מֵצַר

מְתוֹם

מֶכֶס   מִכְסָה

תֵּמֶס   תְּפִלָּה

תֶּבֶל   תְּחִנָּה

מֹרָךְ

De

In loco אַיֵּה אֵי : פֹּא שָׁם בַּיִת חוּץ מַעַל
ad locum אָנָה לְאָן : הֵנָּה שָׁמָּה בַּיְתָה חוּצָה
de loco מֵאַיִן מֵאֵיזֶה : מִפֹּו מִשָּׁם מִבַּיִת מִחוּץ

Aduerbijs in loco vtimur etiam per locum.

Temp. עַד אָנָה מָתַי : הַיּוֹם יוֹמָם אֶמֶשׁ תְּמוֹל עַתָּה
Numeri כַּמָּה אַחַת־פַּעַם פַּעֲמַיִם שָׁלֹשׁ־פְּעָמִים
Qualitatis אֵיךְ אֵיכָה : טוֹב רַע בְּחֹזֶק בִּמְהֵרָה
Causalis מָה מֶה לָמָּה מַדּוּעַ
Affirmandi כֹּה כֵּן כָּךְ בְּכֵן אוּלָם
Negandi לֹא בַּל בְּלִי בְּלֹא בִּלְתִּי
Prohibendi אַל לֹא
Priuandi אַיִן אֵין
Similitudinis כֵּן כָּכָה כִּדְמוּת
Demonstrandi הֵא הֵן הִנֵּה
Optandi אַחֲלַי לוּ לוּא מִי־יִתֵּן
Hortandi נָא אָנָּה אָנָּא
Dubitandi אוּלַי פֶּן שֶׁמָּא
Euentus פֶּגַע

יַחַד יַחְדָּו כְּאַחַד Congregandi
זוּלַת לְבַד Excludendi

PRÆPOSITIONES.

אֶל אֵצֶל אַחַר בִּגְלַל בֵּין זוּלַת חֵלֶף
לִפְנֵי ם לְמַעַן לְבַד מִן מוּל נֶגֶד נֹכַח עִם
עִמָּד עַל עֵבֶר עֻמַּת סָבִיב תַּחַת

Item litera ſeruilis ב: Eſt & quandoque אֵת præpoſitio, vt אִתִּי mecum.

CONIVNCTIONES.

ו גַּם אַף Copulatiuæ
אוֹ Disiunctiua
אֲבָל אַךְ רַק Aduerſatiuæ
כִּי אִם לָכֵן עַל־כֵּן לְמַעַן Cauſales
פְּדֵי כְּדֵי בְּמוֹ כְּמוֹ: Expletiuæ

INTERIECTIONES.

אח

אָח הֶאָח אוֹי אוֹיָה הוֹי הוֹ הָיָה אֲהָהּ הָהּ
אַלְלַי

Hæ interiectiones ſignificant gaudium, dolorem, admirationem, comminationem, exclamationem, irriſionem, pro exigentia & ſerie orationis.

De alleuiatione punctorum, & accentibus vide grammaticam Auenarij & aliorum.

F I N I S.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0112-8

~~A.V.g.~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
I VITEBERG.
A202

SIGNAT. cIↄIↄCCCXIII.

ULB Halle 3
003 863 751

Sb.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0116-1

Compendium
BRÆÆ LINGVÆ
X GRAMMATICA
IOHANNIS AVENARII

desumptum.

VVITEBERGAE,

ccudebant Hæredes Iohannis

Cratonis.

ANNO M. D. LXXXI.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-188893-p0117-7